Akbaba

— Dönelim... Kar yolları kesti !..

ÇAĞRI

Aylık Fikir ve Sanat Dergisi
4. Yayın Yılında

ÇIKARAN:
FEYZİ HALICI

15 lira gönderip, yıllık abone olan her okuyucumuza 12 lira tutarında KİTAP armağan ediyoruz.

Edgar Allan Poe'nun şâhane ANNIE şiiri Çağrı'nın 36. sayısında

Abone olmakta acele ediniz.

Müracaat: Çağrı P. K. 99 KONYA

Akbaba Yayınları

Sanat Eserleri:

1 — **PORTRELER:** Yusuf Ziya Ortaç (Mevcudu kalmamıştır.)

2 — **GÜN DOĞMADAN:** Yusuf Ziya Ortaç. Fiatı 5 lira.

3 — **HECENİN 5 ŞAİRİ:** Orhan Seyfi Orhon, Faruk Nafiz Çamlıbel, Enis Behiç Koryürek, Halit Fahri Ozansoy, Yusuf Ziya Ortaç'ın şiirleri, biografileri, resimleri, Fiatı 2 lira.

4 — **DÜŞEN YILDIZLAR:** Genç yaşlarında ölen şair Kemalettin Kamu, Cahit Sıtkı Tarancı, Ömer Bedrettin Uşaklı, Orhan Veli Kanık'ın şiirleri, biografileri, resimleri. Fiatı 1 lira.

5 — **ÜÇ TEPE:** Ziya Gökalp, Mehmet Emin Yurdakul, Rıza Tevfik Bölükbaşı'nın şiirleri, biografileri, resimleri. Fiatı 1 lira.

6 — **BEŞ MEVSİM:** Behçet Kemal Çağlar, Ahmet Muhip Dıranas, Necip Fazıl Kısakürek, Ahmet Kutsi Tecer, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın şiirleri, biografileri, resimleri, Fiatı 1 lira.

Mizah Yayınları:

1 — **KADIN OLAN ERKEĞİN Hâtıraları:** Aziz Nesin'in en güzel romanı. Fiatı 2 Lira.

2 — **VATANDAŞ AHMET EFENDİ:** Burhan Felek'in hikâyeleri. Fiatı 1 lira.

3 — **DÜĞÜN GECESİ:** Orhon Seyfi Orhon'un mizah hikâyeleri. Fiatı 2 lira.

4 — **MEŞHURLARIN NÜKTELERİ:** En tanınmış fikir, sanat, politika adamlarımızın fıkra ve nükteleri. Fiatı 1 lira.

5 — **GÖZ UCU İLE AVRUPA:** Yusuf Ziya Ortaç'ın biribirinden güzel seyahat fıkraları. Fiatı 1 lira.

Siparişlerinizi lütfen AKBABA idaresine yapınız. Kitaplar, taahhütlü olarak adresinize gönderilecektir.

Pek Yakında:

GÖÇ: Yusuf Ziya Ortaç'ın romanı. Bizim aşkımız, bizim hayatımız, bizim sevincimiz, bizim acımız...

En güzel kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak, kuşe kâğıt üstüne beş renkli kuvertür. Fiatı 5 lira.

Akbaba

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI:
Yusuf ziya Ortaç

YAZI AİLESİ:
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ:
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Ercan Matbaası
Kapak baskısı:
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ:
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire: 3.

Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI:
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı : 464 — Yıl : 38
2 Şubat 1961

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

GECEKONDULAR ŞEHRİ!

GAZETELERDE bir haber çıktı. Sayfa genişliğinde başlıklarla değil. Dizgi makinesinin en kabadayı harfleriyle de değil. Hattâ birinci sayfada bile değil... Ama düşüncemizin şakaklarını çatlatacak kadar çetin bir haberdi bu: İstanbul gecekondularında bir milyon insan yaşıyormuş!

Bir milyon insan! İhtiyar kadını, hasta erkeği, isteklerle dolu genç kızı, arzularla sarhoş delikanlısiyle bir milyon!..

Bu bir milyon insan, tavanında kış yıldızlarının buz kırıntıları ışıldayan gecekondularda yaşıyor.

Bu bir milyon insan, duvarları aile sırlarını, karı - koca soluklarını birbirinden ayırmayan gecekondularda uyuyor.

Bu bir milyon insan, ampulsüz, musluksuz, ocaksız, mutfaksız ve helâsız ıslak bir dam altında barınıyor.

Kimlerdir buralarda yaşayanlar?.. Bu ölümden de güç yaşayışa katlananlar?... Bu sefalet kahramanları?...

Bir savaş olsa, çıkaracağımız ordu bir milyonu aşmaz. Biz, İstanbul sınırları içinde, bu sayıda bir gecekondular ordusuna kış nöbeti bekletiyoruz!

Bunlar, bizim tüten bacalarımızı görmüyorlar mı?... Bunlar, apartımanlarımızın buğulu camlarını görmüyorlar mı?... Bunlar, lokanta vitrinlerindeki altın derili semiz tavukları, yay kuyruklu olta balıklarını, fıstıkları ballanmış baklava tepsilerini görmüyorlar mı?

Şu yüz altmış liralık sivri ökçeler, kimbilir kaç yırtık pabuçlu gecekondu kızının kalbine batıyor... Şu iki bin lira etiketli Kaşmir paltoluk kimbilir kaç gecekondu delikanlısının havsız ceketli sırtını ürpertiyor... Bunlar bizim vatandaşlarımız, bunlar bizim kardeşlerimiz, bunlar bizim insanlarımız, öyle mi?

Büyük şehirlerin kapılarını ardına kadar köye açmışız: İstanbul, çift bozanlar diyarı olmuştur artık...

Şimdi, ışığı yetmiyen, suyu yetmiyen, vapuru, treni, otobüsü yetmiyen, hattâ caddesi, hattâ sokağı yetmiyen bir şehirdeyiz.

Nasıl bir kan pıhtısı beyin damarını tıkayınca ölüme kadar giden bir felç olursa, çeşitli taşıtlar ve akın akın aylaklarla tıkanan yollarımız da İstanbulu sabahtan akşama kadar felce uğratmaktadır.

İstanbul, ne evleriyle, ne apartımanlariyle, ne okullariyle, ne fırınlariyle, ne elektrikleriyle, ne musluklariyle, ne havagazlariyle, ne sinemalariyle bu kalabalığın şehri olamaz.

Biz, bir milyon vatandaşı gecekondulardan değil, acıların, yoksullukların, gafletlerin ite ite düşürdüğü İstanbul'dan kurtarmanın çarelerini aramalıyız.

O zaman her şey kurtulur: İstanbul da, onlar da, üzerine titrediğimiz sosyal nizam da!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Bu zamanda evlenmek kolay mı?
— Kolay ya... Gazeteden istifa eder, altı yıllık tazminat alırsın, evlenir de balayı seyahatine bile çıkarız!...

Taşı sıksam, suyunu çıkarırım!

aziz nesin

SAYIMDAN sonra gardiyan, her akşam olduğu gibi:

— Allah kurtarsın! dedi.

Koğuştan:

— Sağol! diye uğultu yükseldi.

Olmaz olası demir kapı kapanırken ille gıcırdayacak ki seslerin bile burada hapishane sesi olduğu iyice anlaşılsın. Demir kapının arkadan vurulan sürgüsü şakırdarken, Kâzım Baba, iki eli apış arasında helâya koştu. Altmışını aşkındı, sidiğini tutamazdı. Helâya böyle koşması ondan... Geceleri uykularından uyananlar, Kâzım Baba'yı, hep böyle helâya seğirtirken görürlerdi. Göğüs tıkanıklığı da vardı. Öksürürken boğulacak sanılırdı.

— Sağ çıkamıyacağız bu batası yerden!.. derdi.

Elleri, kolları, bacakları sık sık uyuşurdu. Sol yanı biraz inmeli gibi idi. Ağzı da azıcık çarpıktı. Ama belli etmemeğe çalışırdı. Başındaki titreklik de gittikçe artıyordu. Bütün bu hali ile de şakacı, sevimli bir ihtiyardı. Köyünden tatlı tatlı hikâyeler anlatırken, sözünü yarıda keserek birden iki elini bacak arasına sokar, helâya koşardı. Dönüşünde:

— Nerede kalmıştık?.. diye kaldığı yerden başlardı anlatmağa.

O yaşında şakayı, alayı kaldırır, hattâ alayı cıvıtan ipsiz sapsız delikanlılara bile kızmazdı.

Efkârlandığı zamanlar:

— Gel Nisan, gel!... diye bağırırdı.

Nisan gelirse, hapishanede sekiz yılını doldurmuş olacaktı. Nisanda tahliye edilecek değildi ama cezasının üçte birini doldurmuş olduğundan Asrî Cezaevine gönderilme hakkını kazanmış oluyordu. Onun için Nisanı iple çekiyor, günde beş - on kere:

— Gel Nisan, gel!... diye bağırıyordu.

Cinayeti işlediğinin sekizinci yıldönümünde, Asrî Cezaevine gideceği umudundaydı. Oraya gidebilmek için de, cezanın üçte birini çekmiş ve bu süre içinde cezaevi disiplinini bozmamış olması gerekli idi. Cezaevi disiplinini hiç bozmamıştı.

Kâzım Baba geride karısını öldürmüş, karısının zanparasını öldüresiye yaralayıp sakat bırakmış. Bu adamın nasıl olup katil olduğuna herkes şaşardı. İlk karısı öldükten on beş yıl sonra yeniden, taze bir gelinle evlenmiş. Kızını da köyden bir delikanlı ile evlendirecek. Damadı olacak delikanlı eve girip çıkarken, iki işi birden becermiş. Hem daha nikâh kıyılmadan Kâzım Ağa'nın kızını gebe bırakmış, hem de bu ettiği yetmezmiş gibi, Kâzım Ağa'nın genç karısını baştan çıkarmış. Kâzım Ağa, karısiyle damadı olacak herifi ahırda suç üstü yakalayınca...

Çeke çeke sekiz yılı doldurdu, Nisanı getirdi. Asrî Cezaevine gönderilmesi için bir dilekçe verdi. Asrî Cezaevlerinde mahkûmlar çalıştırılıyor, hem para kazanıyorlar, hem de yattıkları her gün iki gün sayılıyordu. Cezanın bitmesine doğru, bir bir gün, üç gün olarak cezadan indiriliyordu.

Kâzım Baba durmadan hesaplardı. Asrî Cezaevine gönderilirse, on yıl sonra çıkacaktı.

Bir akşam onun ilk defa kavga ettiği görüldü. Hem de bir hiç yüzünden... Asrî Cezaevine gönderilmesi için dilekçe verdiğinin üstünden ancak iki ay geçmişti. Kavganın sebebi ilkin anlaşılamamıştı, koğuştan bir delikanlı:

— Kâzım Baba... diye söze başlarken, Kâzım Baba:

— Babanın da senin de... diye söğüp saymıştı.

— Bundan sonra bana kimse «Baba» demiyecek... Baba diyenin...

Bu ağız dalaşını sonuna kadar sürdürememiş, yarıda kesip, iki eli pantalon ağında, sallana sendeleye helâya koşmuştu.

Kâzım Baba'nın «Baba» sözüne neden alındığı ertesi gün anlaşıldı. Dilekçesine, Cezaevi Müdürlüğünden cevap gelmiş. Asrî Cezaevine gönderilemezmiş. Evet, cezasının üçte birini çekmiş ve bu süre içinde disipline aykırı bir davranısı görülmemiş ama, Asrî Cezaevine gitmek için yaşı uygun değilmiş. İş üzerine kurulmuş Asrî Cezaevlerine, yaşı aşmış mahkûmları göndermiyorlar.

Kâzım Baba'nın kendisine her zamanki gibi, «Kâzım Baba» denilince kızması işte bundan...

O günden sonra Kâzım Baba hırçınlaştı, kavgacı bir ihtiyar oldu. Herkesle dalaştı. O sarsak kolu ile delikanlılara tokat, yumruk atmağa başladı.

— Vurdum mu, yıkarım! diyordu.

Kimse ona bulaşmak istemiyordu. Bir gece koğuşta bilek güreşi yapmağa kalktı. Karşısındaki mahsustan yenildi. Kâzım Baba bilek güreşine öyle kendini vermişti ki, tam bilek güreşinde gelen sidik zorlamasına bile aldırmamış, paçasından yere ıslaklık geçmişti.

Mahkûmlardan Rifat Pehlivana meydan okudu. Şilteleri koğuşa yayıp güreştiler. Sidiğini tutamıyan, titrek başlı, sarsak bedenli Kâzım Baba, çarpık ağzı ile nağralar savurarak güreşti. Ve koca Rifat Pehlivanı sözüm ona pes ettirdi.

Herkesle kavga ediyordu.

Cezaevi Müdürlüğüne başka bir dilekçe daha verdi. Bu dilekçede «Taşı sıksam suyunu çıkarırım» diyor, Asrî Cezaevinde gençlerden daha iyi çalışabileceğini anlatıyordu. Cevap geldi: Bu yaştan sonra Cezaevine gönderilemezdi.

Haftada bir - iki, «Taşı sıksam suyunu çıkarırım» diye Cezaevi Müdürlüğüne dilekçeler yağdırmağa başladı. Artık dilekçelerine cevap da gelmez olmuştu.

Asrî Cezaevine gidemezse, cezasının geri kalan 16 yılını çıkaramıyacağına, buralarda ölüp kalacağına iyice inanmıştı. Savcılığa bir dilekçe verdi. Bu dilekçede Cezaevi Müdüründen şikâyet ediyor, hakkının yendiğini, taşı sıksa suyunu çıkaracak kuvvette olduğunu anlatıyordu. Bu dilekçeyi, Cezaevi Müdüründen gizli dışarı çıkarttı, postaya verdirtti. Cezaevi Müdüründen şikâyet edilen bu dilekçe, altına «tahkik edilmesi» notu yazılarak, Savcılıktan yine Cezaevi Müdürüne gelmişti. Cezaevi Müdürü Kâzım Baba'yı çağırdı:

— Kâzım Baba, beni Savcıya şikâyet etmişsin...

— Hâşâ beyim... Kim söylemişse onu, boyundan büyük halt etmiş...

Cezaevi Müdürü güldü, Kâzım Baba'yı koğuşa gönderdi. Kâzım Baba:

— Ulan, ispiyonlar var aramızda... Benim müdürü savcıya şikâyet ettiğimi, gidip yetiştirmişler müdüre... diye bağırdı.

Savcıya ikinci dilekçesini gizli yazdırdı, kimseye söylemedi. Savcılık, müdürden şikâyet edilen bu dilekçeyi de «tahkik edilmesi» notu ile Cezaevi Müdürüne gönderdi. Cezaevi Müdürü yine Kâzım Baba'yı çağırdı:

Meyva ve sebze fiat kontrolü sıklaştırılacak. (Gazeteler)

YAZISIZ!

— Kâzım Baba, beni şikâyet ettin ha?...

— Yok beyim, estağfurullah... Vallahi yalan, iftira...

Bu sefer dilekçeyi yazdırdığı mahkûm arkadaşı, müdüre gidip söylemiş olacaktı. Başka birini buldu. Ona dilekçe yazdırdı. Savcıya, taşı sıksa suyunu çıkaracak kuvvette olduğu halde, müdürün kızdığı için kendisini Asrî Cezaevine göndertmediğini, bu müdürün hırsız olduğunu, içerde satılan esrardan, eroinden pay aldığını, ağalardan rüşvet alıp kumara göz yumduğunu anlatıyordu. Anlattıkları doğru idi. Bu dilekçeyi güvenilir birisiyle dışarıdan postaya attırdı.

Dilekçe yine «tahkik edilmesi» notuyla Cezaevi Müdürüne gelmişti. Müdür Kâzım Baba'yı çağırttı:

— Demek ben hırsızmışım Kâzım Baba, öyle mi?...

— Tövbe... O nasıl söz?

— Demek ben kumar manoşundan pay alırmışım?

— Estağfurullah...

— Ben eroin, esrar satışından para yermişim...

— Şart olsun yalan...

— Peki bu ne?...

Dilekçeyi uzatmıştı.

— Bak, senin imzan var...

Şaşaladı:

— Yalan... Benim imzamı atıp... Vay namussuzlar...

Müdür güldü:

— Haydi koğuşuna!...

Kâzım Baba, bu sefer dilekçeyi postaya atandan şüphelendi. Namussuz herif, postaya atacağına, dilekçeyi götürüp müdürün eline vermişti.

Kâzım Baba'nın sarsaklığı, başının titremesi arttıkça, daha kavgacı oluyor, gençliğini, kuvvetini denemek için delikanlılarla el şakaları yapıyor, el ense çekiyor, önüne gelene şaplak atıyordu. Hattâ onları bellerinden tutup havaya kaldırmak istediği bile oluyordu.

Savcıya bir dilekçe daha göndertti: «Elim kolum hamdolsun tutmaktadır. Taşı sıksam suyunu çıkarırım. Fakat müdür namussuz ve hırsız olduğundan...»

Dilekçe (Tahkik edilmesi) notuyla yine Cezaevi Müdürüne geldi. Müdür, Kâzım Baba'yı çağırttı. Kâzım Baba, haftada bir, Savcılığa dışarıdan posta ile dilekçe göndermeğe başladı. Aylar geçip de cevap alamayınca, Cezaevleri Umum Müdürlüğüne bir dilekçe gönderdi: Taşı sıksa suyunu çıkarırdı velâkin müdürün hırsızlıklarını, yolsuzluklarını bildiği için...»

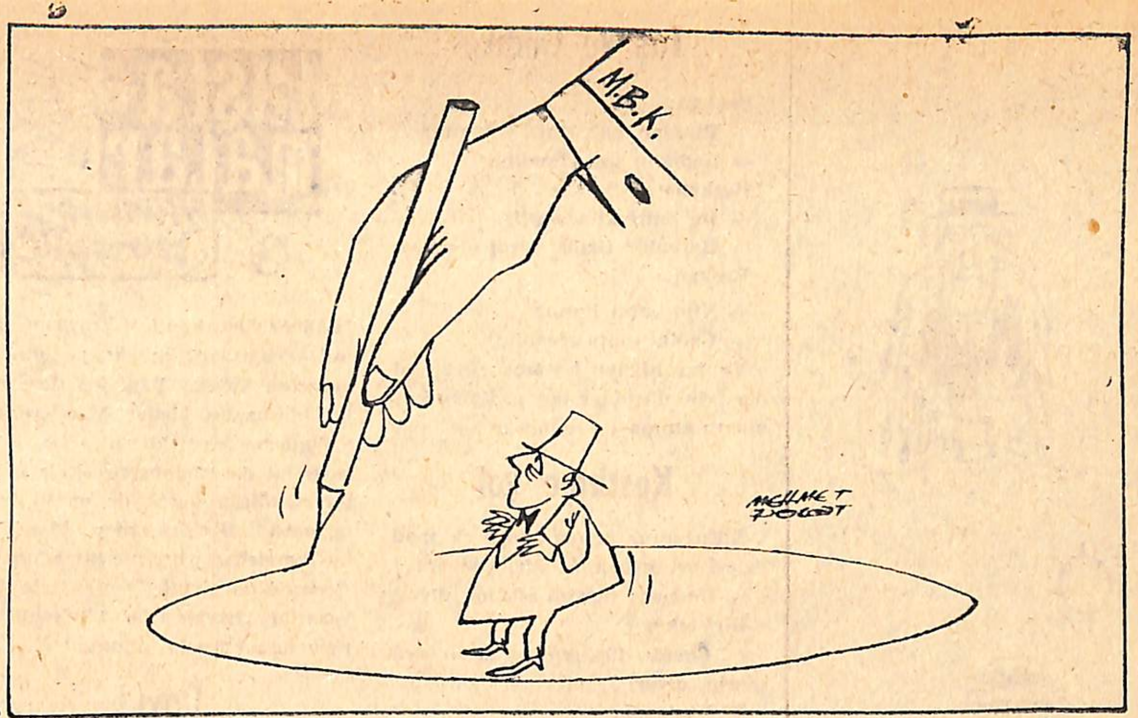
Dilekçe, Cezaevleri Umum Müdürlüğünden, Savcılığa, Savcılıktan Cezaevi Müdürüne geldi. Altında şu not vardı: «Tahkik edilmesi...»

Müdür bu sefer kızdı:

— Kâzım Baba, ihtiyarsın diye sana acıyorum. Bak böyle dilekçeler göndermekte devam edersen, seni başka cezaevine sürdürürüm...

— Tövbe... Vallahi... Yalan... İftira... Şart olsun... Ne demek... Estağfurullah...

Kâzım Baba bu işin sırrını bir türlü anlayamıyor:

Siyasi faaliyet sınırlanacak... (Gazeteler)

— Yahu, bu müdürün her yerde eli mi var, bu dilekçeler nasıl herifin eline geçiyor?... diye şaşıyordu.

Cezaevleri Umum Müdürlüğüne haftada bir dilekçe yağdırmağa başladı.

Bu arada, orta bahçede voleybol mak istiyordu. Bir kaç kere topa vurayım derken düştüğü için, mahkûmlar o varken voleybol oynayamaz oldular. Düşüp ölecek diye korkuyorlardı.

Kâzım Baba, Adalet Bakanlığına gizliden dilekçe göndertti: «Taşı sıksam suyunu çıkarırım. Fakat başımızdaki müdür ve savcı...»

«Tahkik edilmesi» notuyla Bakanlıktan Cezaevleri Umum Müdürlüğüne, oradan Savcılığa, oradan Cezaevi Müdürlüğüne gelen dilekçeyi müdür okuyunca iyice kızdı:

— Artık elverdi Kâzım Baba... Artık sen uzun ettin. Seni kapı altına çeker, gardiyanlara döğdürürüm...

Kâzım Baba, şaşkına dönmüştü:

— Yahu, bunlar hep şirket mi birader? Bu ne iş?...

Artık bahçeye çıkıp gezemiyordu. Dizlerinde yürüyecek derman yoktu. Merdivenleri zor iner, bahçe duvarının dibine oturup güneşlenirdi.

Başbakana dilekçeler, mektuplar yağdırdı. Bunları en candan bildiklerine yazdırtıyor, en güvenilir adamlara dışarıdan postaya attırıyordu: «Taşı sıksam suyunu çıkaracak bir yaşta ve kuvvette olup, Asrî Cezaevine gitmekliğime ve orada gençlerden daha iyi çalışacak kudrette olmama rağmen...»

Dilekçeler, altında «tahkik edilmesi» notu ile Adalet Bakanlığına, oradan da sıra ile gele gele tahkik edilmek üzere Cezaevi Müdürüne geliyordu. Müdür köpürmüştü:

— Ulan Kâzım Baba, seni hamama atar, yatırır taşlara, falakaya çekerim...

Müdür, dediğini gerçekten yapacaktı ama, daha ilk sopada Kâzım Baba ölür diye korkuyordu.

Kâzım Baba, Cezaevi Müdüründen, Savcıdan şikâyetler dolu ve taşı sık sa suyunu çıkaracak bir kuvvette iken Asrî Cezaevine gönderilmediğini anlatan dilekçelerini Büyük Millet Meclisine, Cumhurbaşkanına göndermeğe başladı. Bunların hepsi de tahkik edilmesi için dönüp dolaşıp Cezaevi Müdürünün eline geçiyordu.

Artık bahçeye bile çıkamıyan, helâya zorlukla gidebilen Kâzım Baba'nın bir türlü anlayamadığı şuydu: Bu dilekçeler nasıl olup da Müdürün eline geçiyordu.

— Hey yârabbim, bu herifin her yerde eli mi var bre oğlum?... Yoksa bunlar hepsi birlik mi çalışıyorlar?...

Bir zaman dilekçe yazdırmadı. Onun dilekçelerini ellişer kuruşa yazan Kıytırık Ahmet günde bir kaç kere soruyordu:

— Kâzım Baba dilekçe yazacak mıyız bugün?...

— Artık dilekçe yok... Güvenilir bir tek namuslu adam kalmamış bu dünyada... Dilekçeyi kime versem, götürüp müdürün eline veriyor.

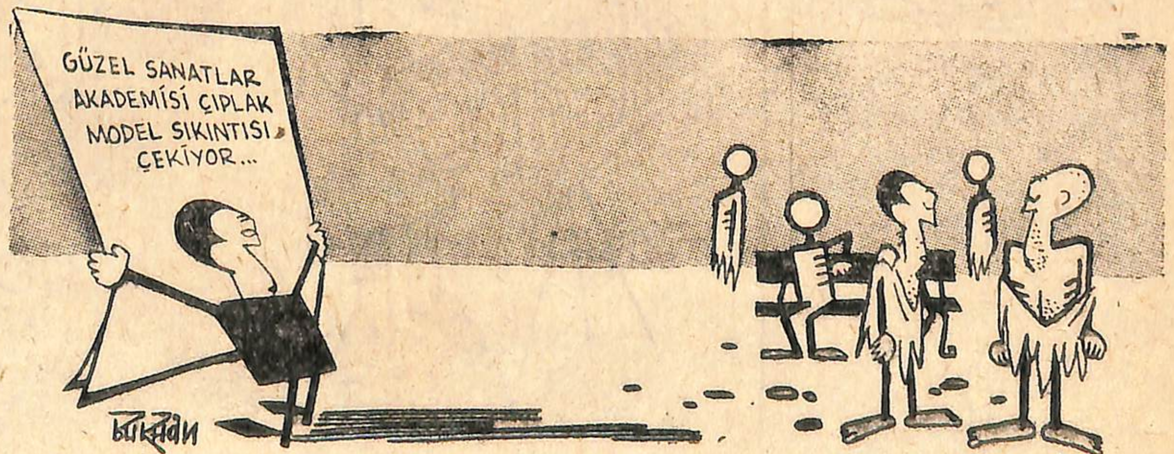
Bir gün, gündüz ortası mahkûmlar koğuşlara sokuldu. «Arama yapılacak!» denildi. Müdür, gardiyanlar, jandarmalar aramaya gelecekler di. Kâzım Baba telâşlandı. Onda Müdürün aleyhine yazdırdığı dilekçeler üstünde yakalanmasın diye korkusundan hepsini toparlamış, bir ayağını sürüyerek helâya koşuyordu; dilekçeleri helâ çukuruna atacaktı. Birisine çarptı. Yere düştü. Kalkamadı.

Kâzım Baba ölmüş... Elleri dilekçelerle dolu idi. Ceplerinden, koynundan, kırktan çok dilekçe çıktı.

Hepsi de «Taşı sıksam suyunu çıkaracak kuvvette olup, müdürün hırsızlıklarını ve yolsuzluklarını bildiğimden...» diye başlıyordu.

şiş, bıçak bulunmaz, eroin, esrar bulunmaz. Bu telâşı neye?..

AZİZ NESİN

Hayret!

Taş Ve Gedik

Başkan:

— Bundan haberiniz yok mu?

— Gedik'in var efendim.

Başkan:

— Bu emri kim verdi?

— Herhalde Gedik verdi efendim.

Başkan:

— Kim yaptı bunu?

— Gedik yaptı efendim.

Ve bu hikâye böylece sürüp gider ...Şu düşükler taşı gediğine koymakta amma da mâhirler be!

Kestirme yol

Nüfusumuz artıyor, yiyecek maddeleri artmıyormuş. Biri çıkıyor:

— Doğumu tanzim edelim, diyor.

Biri çıkıyor:

— Çocuk düşürenlere ceza verilmesin, diyor.

Biri çıkıyor:

— Böyle giderse, yakın zamanda açlık tehlikesi var, diyor.

Daha bir sürü ocakbaşı dırıltısı... Malthus'u kulağından tutup kürsüye oturttular yine: «Nüfus geometrik olarak artıyor, gıda maddeleri aritmetik olarak... Sonuç: Açlık!»

Aman efendim, aman... Ülkemiz, daha böyle üç nüfusu rahat rahat besliyecek güçtedir. Siz bir: «Ha babam!» çekip işsizliği önliyebiliyor musunuz? Analar çocuk doğursunlar hemen!

Yok, eğer bunu yapamazsanız, biz size kestirme bir yol salık verelim: Kırın efendim, kırın! Üçer beşer kırın, yüzer biner kırın! Tenkil, tenkil! Üç beş kişinin rahatı için üç beş milyonun sözü mü olur?

Konu ağacı

Kahvelerde «çay ağaçları» vardır. Gelen geçen herkes çayı onlardan içer. Ama haraç haraç faslından değil, oyun faslından. Çünkü bu çay ağaçları durmadan yenilirler.

Adnan Menderes de konu ağacı.

Hikâyecisine konu, fıkracısına konu, karikatürcüsüne konu, makale yazarına konu... Yâni bu demektir ki, bütün bu kişiler Menderes'ten sağlıyorlar ekmeklerini. Eee, doğrusu bu da küçümsenecek iş değil. Beyefendinin ölüsü de para, dirisi de para... Bir de kalkar, Menderes bu memlekete yararsız bir adamdır, deriz. Kim demiş onu? Hele biz yazarlar, çizerler için böylesine yararlı adam nerde bulunur?

Dayı!

Bir adam hem Kayserili, hem tüccar, hem de özel araba sahibi olursa, bizim hanım kızlar için bulunmaz dayıdır.

Ankara Kız Teknik Öğretmen Okulu'ndan iki hanım kız böyle bir dayı bulmuşlar. Dayı bunları arabasına alıp köprüden geçirmiş. Köprü dediğin de ne? Biraz içki, biraz pavyon, biraz gazino, biraz dans, biraz seks falan filân... Eee, ne var bunda? Bizim sosyete kızlarının idealleri bu değil mi? Sonra da «Aman bana müsaade, acele işim var» deyip kızcağızları ekivermiş bu dayı, bak sen şu işe!...

Vallahi yüreği sızlıyor insanın. Ne merhametsiz, ne gaddar dayıymış bu!... O güzelim yeğenler, öyle yüzüstü bırakılır da gidilir mi?

— Gel dayısı, geeel, geeel, geeel!..

Dilimiz!

Türkçe'nin resmî dil olmasının 683. yılı kutlanıyor!

Şöyle bir düşünüyorum:

Yıl 1278... Karamanoğlu Mehmet Bey:

— Bundan böyle resmî dilimiz Türkçe'dir, diyor.

Türkçe gelip başköşeye kuruluyor. Kaç gün sürüyor bu saltanat? Açın, Osmanlı tarihine bakın.

Cumhuriyet ilân ediliyor.

Türkçe yine başköşeye kuruluyor.

Yıl 1950... Demokrat Parti kuruluyor koltuğa:

— Türkçe diye bir dil yoktur, diyor. Çevirin Anayasayı Osmanlıcaya!..

Ve yıl 1960... 27 Mayıs Devrimi...

— Gel bakalım güzel Türkçe!

Ziya Gökalp ne demişti?..

Güzel dil türkce bize,
Başka dil gece bize!

Tevekkeli değil, ne zaman dilimizi kaybedersek karanlıkta kalıyoruz!

Tanrım, sen bizi ışıksız bırakma!

Kurtuluş!

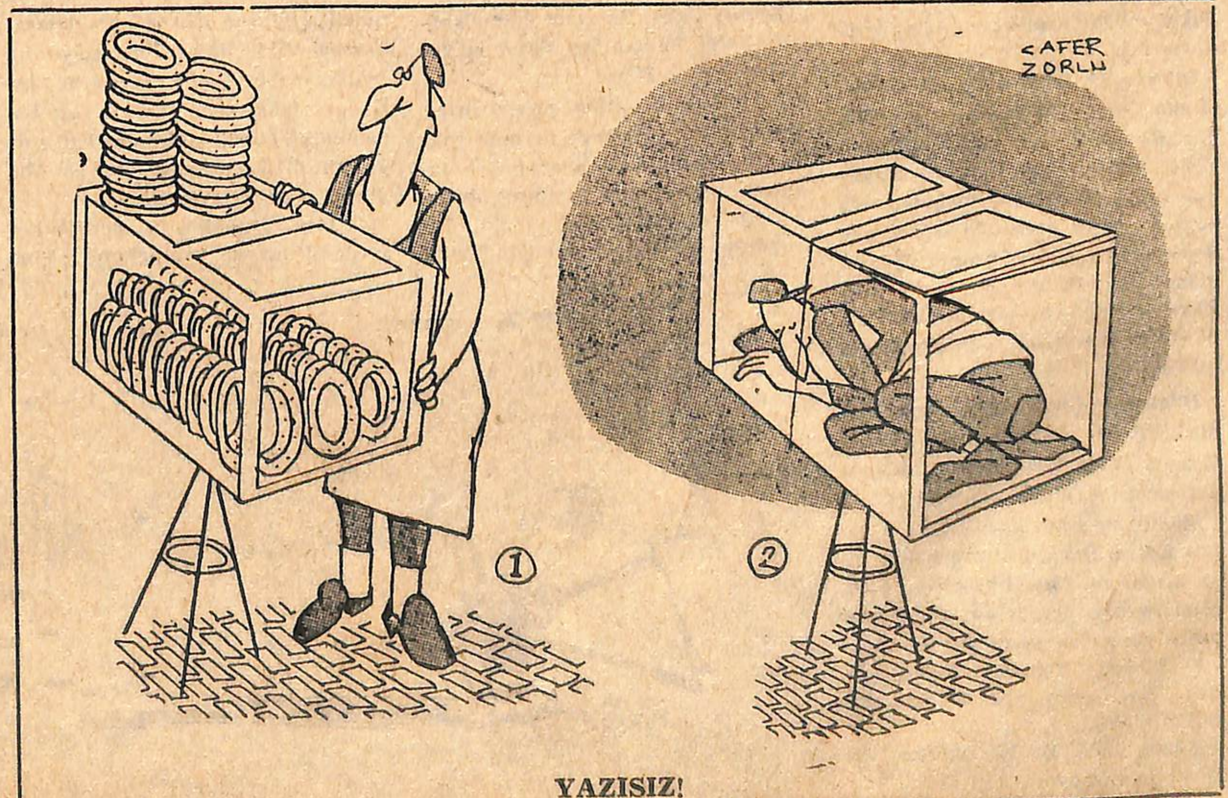
DEMEK Menderes fenersiz yakalandı ha? Demek başına geleceklerden habersizdi ha? Gülerim ben bu sözlere.

Peki, habersizdi de, neydi o yağıp esmeler? Neydi o rüzgâra tükürmeler? Neydi o isterik sırıtmalar? Onun bütün hareketlerinde, 27 Mayıs'ı karşısında gören, yüreği korku dolu bir kimsenin çırpınışları vardı.

Bırakın hepsini, daha dün ne demişti Gürsel'e:

«Bizi de kurtardınız, memleketi de...» dememiş miydi? O halde? O halde başına gelecekleri fazlasıyla biliyordu. Biliyordu da, onun için daha o zamandan kırıtmağa başlamıştı.

Evet Adnan bey, memleket kurtuldu kurtulmasına, ama ya siz? Evet evet, siz de kurtuldunuz: Hiç olmazsa halkın ayakları altında ezilmekten!

YAZISIZ!

C.Z

YAZISIZ

–SANA SOBAYA ÇOK SOKULMA DEMEDİM Mİ ?

YAZISIZ

–İŞTE KARICIĞIM, BİZ DE BUZDOLABINA KAVUŞTUK !...

KÖMÜR DUASI

ŞEHRİMİZ KARDAN TEMİZLENİYOR (GAZETELER)

CAFER ZORLU

ŞIÇANLARA Dair

NACİ SADULLAH

AYDA yüz lira fazla ödemeyi göze alıp, eskiden oturduğumuzdan daha iyice bir apartımana taşındık.

Yerleştiğimiz yeni daire, bize göre âdeta cennet.

Bir antresi var. Ama apartıman sahibi bunu oda sayıyor. Eh, biz de öyle saydık.

Mutfağın dibinde bir duş var. Ama apartıman sahibi orasını da bize «Banyo dairesi» diye takdim etti. O zamana kadar, mutfağa duş takılınca banyo dairesi olduğunu bilmiyorduk. Yerden kazanmak için, Amerika'da da böyle yapılıyormuş. Amerika'ya gidemediğimiz için, apartıman sahibinin ağzından, onun ağzımızın suyunu akıtan medeniyetiyle böylece gıyaben teşerrüf ettik.

Artık mutfağın dibindeki duşa baktıkça, ben kendimi bir «New - York» otelinde sanıp, banyo almış gibi ferahlıyorum!

Kendisi ile beraber antreden salon dediğimiz yere girdiğimiz zaman, mal sahibi:

«— Burası aslında iki odadır!» demişti. Ortasına bir kapı takılacakmış ama, biz acele ettiğimiz için bu iş tamamlanamamış.

Mal sahibi bu, kendi malını elbette ki bizden iyi biliyordur, bize sadece inanmak düşer: Demek ki orası da bir görünmesine rağmen iki oda!

Ben uzunca boylu olduğum için, —affedersiniz,— tuvaletin yüksek penceresinden Boğaziçi'nin bir kaç yudum suyunu görebiliyorum.

Şayet Allah ömür verir de büyürlerse bir kaç yıl sonra oradan denizi bizim çocuklar da görebilecekler.

Arkamızdaki odanın kapısı, rahmetli ninemin namaz seccadesi kadar bir avluya açılıyor. Fakat mal sahibinin söylediğine göre orası «bahçe» imiş!

Gerçi üst katta oturanlar, öte beri atmak suretiyle orasını bir çöplük haline sokmuşlar. Ama sıkıca bir tenbih edilirse atmazlarmış. Hele biraz da bakılıp çiçeklendirilirse orası «İrem» bağına dönermiş!

O halde demek ki bizim dairenin bahçesi de var!

Ve o halde mal sahibinin şahadetiyle de sabit ki, biz şimdi, denizi gören, banyosu olan, dört odalı, bahçeli ve Amerikan stili bir mükellef apartımanda oturmaktayız!

Bu yüzden, böyle bir apartımana kavuşmuş olmak bize göre «misli görülmemiş bir kalkınma», «dev adımları ile bir ilerleme» ve «Bir iktisadî mucize» yaratma demek...

Vaktiyle nutukların her mahallede yarattığı milyonerlerden birisi de sanki bizmişiz gibi, benim göğsümde de garip ve komik bir kabarış peydahlandı!

★

Bir gün bizim bu mükellef apartımanın —affedersiniz,— tuvaletinde otururken başımın üzerinde:

«— Cik, cik!» diye bir ses duydum. Tıpkı bir serçe ötüşü gibi tatlı bir sesti bu.

Kendi kendime: «Bahçeli bir eve yerleştiğimiz ne iyi olmuş! Artık bundan böyle, apartımanın hattâ en kötü yerinde bile işimizi kuş sesleri dinleyerek göreceğiz!» diye düşündüm. Ve: «Ne mutlu bize!» dedim.

★

Fakat çok geçmeden, gördük ki, bizim tuvaletin, çok affedersiniz, kuburdan gelen bir takım ziyaretçileri vardır: Bembeyaz mermerleri berbat eden eserleri meydanda.

Ama kendileri meydanda yok!

Tıpkı 6-7 Eylül olaylarında olduğu gibi... Tıpkı «Topkapı» olaylarında olduğu gibi... Tıpkı «Yeşilhisar - Uşak» olaylarında olduğu gibi... Tıpkı «Demokrat İzmir» gazetesinin yakılıp yağma edilmesi olayında olduğu gibi... Tıpkı...

Hülâsa bunlar da tıpkı onlar gibi ortalığı pisliyorlar, ve kendileri göze görünmüyorlar...

Ve bu yüzden de artık huzuru kaçmış bulunan bizim apartıman, tıpkı memlekete dönmüştü.

Biz ev halkı, işi gücü bırakıp onların peşine düştük.

Tıpkı dün, bugünün düşükleriyle uğraştığımız gibi...

Cik cikine bakıp bülbül zannettiğimiz o mahlûklar, ortalığı her gün pisliyor, berbat ediyorlardı!

«Zehirleyin mendeburları!» dediler. «Zehiri beyaz peynirin içine koyun, yutar, geberir!» dediler koyduk, para etmedi!

«Havyara bayılır, bir de ona koyun!» dediler. Koyduk, faydası olmadı!

«Pastırmaya dayanamaz!» dediler Ona da koyduk, yine nafile!

Kendimize ikram edemediğimiz şeyleri onlara ikram ediyorduk: Fikret'in dediği gibi «Çatlayıncaya kadar yesinler» de kurtulalım diye... Ama gelin, görün ki, mendeburlar hem yiyor, hem içiyor, hem... Affedersiniz, hem de ortalığı pislemekten vazgeçmiyorlardı.

Tıpkı dünkü iktidar gibi!

Nihayet, son çare, ihtilâle karar verdik: Bir kapan kurduk!

Mutlaka bu tuzağa düşeceklerdi...

Kapanı kurduğumuz gece rüyamda kocaman bir lâğım faresi gördüm: Kapanın tel örgüleri arasından yüzüme mâsum mâsum bakıyordu. Sanki şu apartımana taşındığımız günden beri, yiyip içip ortalığı kirleten o değilmiş gibi... Nerdeyse boynunu bükecek:

— Hatırlamıyorum efendim... Bilmiyorum efendim... Yapmadım efendim... Görmedim efendim... İşitmedim efendim, diyecek!...

Tıpkı, tıpkı, tıpkı onun gibi!

★

Fakat ne dersiniz?.. Bizim kapanı kuruşumuzdan sonra, sıçanlar ortalıkta görünmez oldular!

Demek ki, yaptıklarının artık c nımıza tak dediğini sezmişler, iflâhlarını kesmeğe karar verdiğimizi anlamışlar ve defolup gitmişlerdi...

Bunun mânasını düşünürken, gavri ihtiyarî yine öbür sıçanları, Yassıada kapanına düşenleri hatırladım:

İşte görüyorsunuz, idrak, insaf, zekâ bakımından bile, o iki ayaklılar, bizim apartımandaki dört ayaklılara mağlûp olmuşlardı!

Bizimkiler, pislemişler, pislemişler, pislemişler, ama kapanı görünce başlarına geleceği anlamışlar, kaçmışlardı.

Politika sıçanları ise, ihtilâlin kapanına kısıldıkları halde, hâlâ, hâlâ, hâlâ pisliklerinin savunmasına çabalıyorlar!

Bu durum karşısında, ben, evimizden kaçan sıçanları alınlarından öperim!...

Yassıadadakilere gelince... Onlara ne yapılacağını Başol düşünsün!

Ve biz, hep bir ağızdan dua edelim:

Bütün o sıçanlar, memleketin son sıçanları olsun!

Naci SADULLAH

Malûm hikâye : Üstümüze adam geldi!

Et fiatları alabildiğine ilerliyor. (Gazeteler)

— Hücuuum!...

HOŞ GELDİN PEYAMİ SAFA!

Milliyet gazetesinin ikinci sahifesindeki fıkra yerinde anlaşılmaz bir hikmet var. Burada fıkra yazanlar, yüksekten atmak, herkese yukarıdan bakmak hastalığına tutuluyorlar. Tıp, dedin mi, beş yüz tıp kitabı okumuşlardır. Ruh dedin mi, yüz yirmi ruh hastalığı sayarlar. Sosyalizm desen, onun iki yüz çeşidi vardır, onu da kendilerinden başka bilen yoktur; onlar da, inatları inat, bildiklerini söylemezler.

Peyami Safa böyleydi. Milliyet'in ikinci sahifesinden o gitti, yerine Çetin Altan geldi. Hoş geldi, safa geldi derken, bir de baktık, başımıza ikinci Peyami Safa kesildi. Geçen gün bir fıkrasında bir kadına psikanaliz yapmıştı.

Fikret Âdil telefonu açtı:

— Çetin'in bugünkü yazısını okudun mu? dedi.

— Okudum, dedim.

— Hoş geldi Peyami Safa!...

Derken, şu Babıâli dokuzlarının boykotu çıktı ortaya. Buna karşı kafa işçileri «Basın» gazetesini çıkardılar. Bu gazetede Çetin Altan'ın bir yazısı. Genç üstad, her ne kadar fikir işçisiymişse de, havyar yermiş, viski içermiş... Ayda altı bin lira alırmış. Bir piyes yazarmış, patronun vereceği tazminattan daha çok para kazanırmış. Gazetecilikten ayrılsa, daha kazançlı işler yaparmış ama, yapmıyormuş... Onun için de patronla yaptığı mukaveleye konan, ayrılırsa 50 bin lira tazminat vereceğine dair maddenin altına imzayı basmış...

Havyar yermiş... Ne yerse yesin, kendi bileceği iş. Yalnız, bu reklâmını neden yapıyor, dersiniz... Efendim, o, kanunun basın işçilerine tanıdığı haklara ihtiyacı olduğundan tenezzül ettiğinden değil, hak ve adalet prensiplerine bağlı olduğundan, işçilerden yanaymış. Yoksa, herhangi bir patronla aşık atabilir, su dökme yarışına girebilirmiş.

Haaa... Az kalsın unutuyordum. Evinde işçi hareketlerine ait 50 cilt de kitap varmış. Yâni bu işleri biliyormuş. Yazarın böylesine:

— Aferiiiin!... dememek elden gelmiyor. Başka ne denir? Dense dense:

— Hoş geldin Peyami Safa! denir.

Değirmen taşı fıkrasını bilseniz de, yeri geldi, anlatacağım.

Eskiden en derin ilim «Gaipten haber verme ilmi» imiş. Bir zengin, çocuğunu yetiştirmesi için gaipten haber verme âlimine götürmüş:

— Al bunu yetiştir hocam, eti senin, kemiği benim, demiş.

Aradan bir yıl, üç yıl, beş yıl geçmiş, hoca:

— Oğlun yetişti, huzurda imtihan olacak!... demiş.

Zengin adam büyük bir ziyafet hazırlamış, şehrin eşrafını, ileri gelenlerini, mollalarını, kadılarını, hükûmet adamlarını da çağırmış. Ziyafetten önce, çocuk imtihan olacak.

Adam, parmağından yüzüğünü çıkarıp avucuna saklamış:

— Bil bakalım oğlum ,demiş, avucumda ne var?

Delikanlı raftan kalın bir cilt indirmiş, sahifeleri çevirmiş, çevirmiş, çevirmiş:

— Baba, demiş, senin avucundaki şey sarı renkli...

Adam sevincinden uçacak...

— Aman oğlum, hele hele... Az daha!...

Delikanlı raftan başka bir kalın cilt indirmiş, sahifelerini çevirmiş, çevirmiş, çevirmiş:

— Baba, demiş, senin elindeki sarı şey madenden...

Baba ellerini çırparak:

— Aman oğlum, hele hele... Az daha... demiş.

Delikanlı raftan başka bir kalın cilt indirmiş, sahifelerini çevirmiş, çevirmiş, çevirmiş:

— Baba, demiş, senin elindeki sarı maden yuvarlak...

Sevinçten sıçrayan baba:

— Aman oğlum gayret, demiş, hele hele... Az daha!...

Delikanlı raftan bir kalın cilt daha çekmiş, sahifelerini çevirmiş, çevirmiş, çevirmiş:

— Aman bre oğlum, haydi... Hepsini bildin, şunun adını da söyleyiver!...

Delikanlı raftan bir kalın cilt daha indirmiş, sahifelerini çevirmiş, çevirmiş, çevirmiş:

— Baba, bildim, demiş, senin avucundaki değirmen taşı...

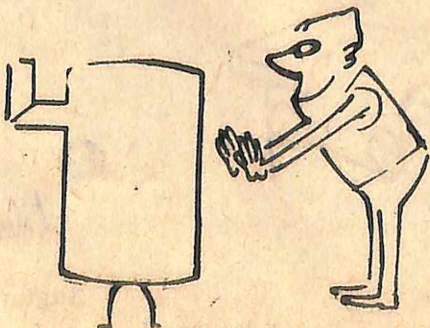
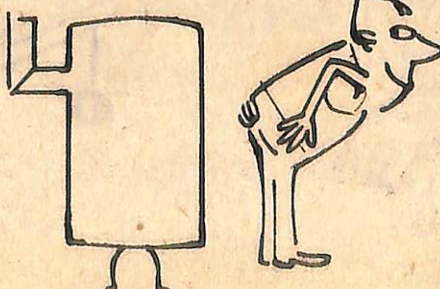
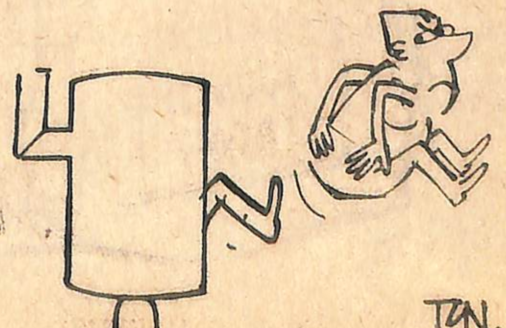
Hoca dayanamamış, delikanlının babasına:

— Efendi, demiş, bizim kitaplardan bu kadar... Gerisi senin oğlunun ferasetine kalmış!...

Çetin Altan'ın evinde, işçi meselelerine ait 50 cilt kitap olamaz ya, diyelim ki, 50 değil de 500 cilt kitap var. Ama havyar yiyip viski içtiğini ilân eden yazara, kitap ne yapsın? Kitaplardan bu kadar, gerisi onun ferasetine kalmış... Ama insan viskiyi fazla kaçırdı mı, ferasetini de kaçırır!

Ben size bir şey söyliyeyim mi, Çetin Altan eskiden böyle değildi. Geldi, Peyami Safa'nın yerine oturdu, işte ondan sonra ne oldu ise oldu... Hem öyle bir oldu ki maşallah, arada bir fıkralarında bana da lâf dokunduruyor. Yazılarında sık sık «Şarklı kafa» dan yakınan Çetin Altan'ın, tıpkı Şarklı heccavlar gibi bir huyu var. Yergilerinde yerdiği adamın adı yok. Ama bunu kendisi ağızdan ona buna söylüyor. Suç onun değil, havyarla viskinin... İnsan, havyarla viskiye bu kadar çabuk alışırsa, işte böyle olur.

AZİZ NESİN

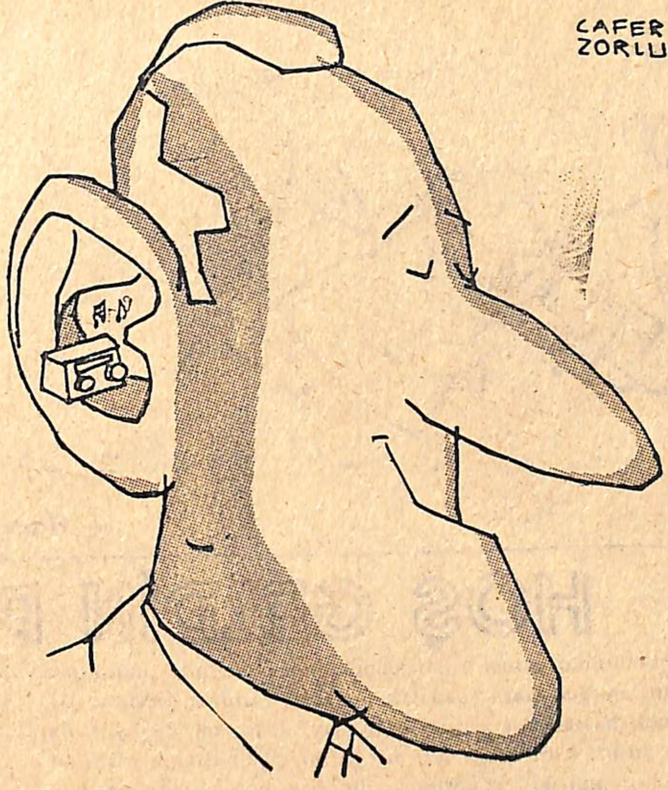
Bir falcıya göre «1961 kadınların yılı olacak». (Gazeteler)

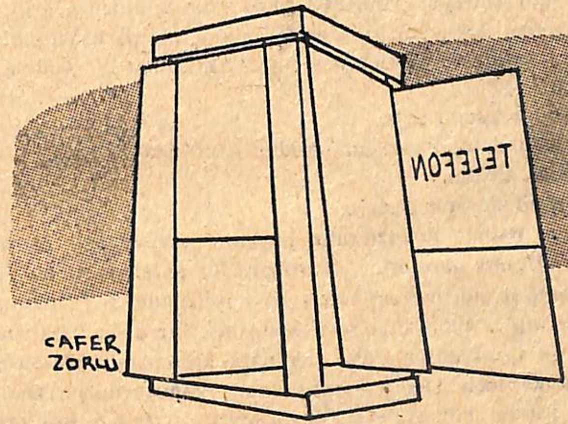

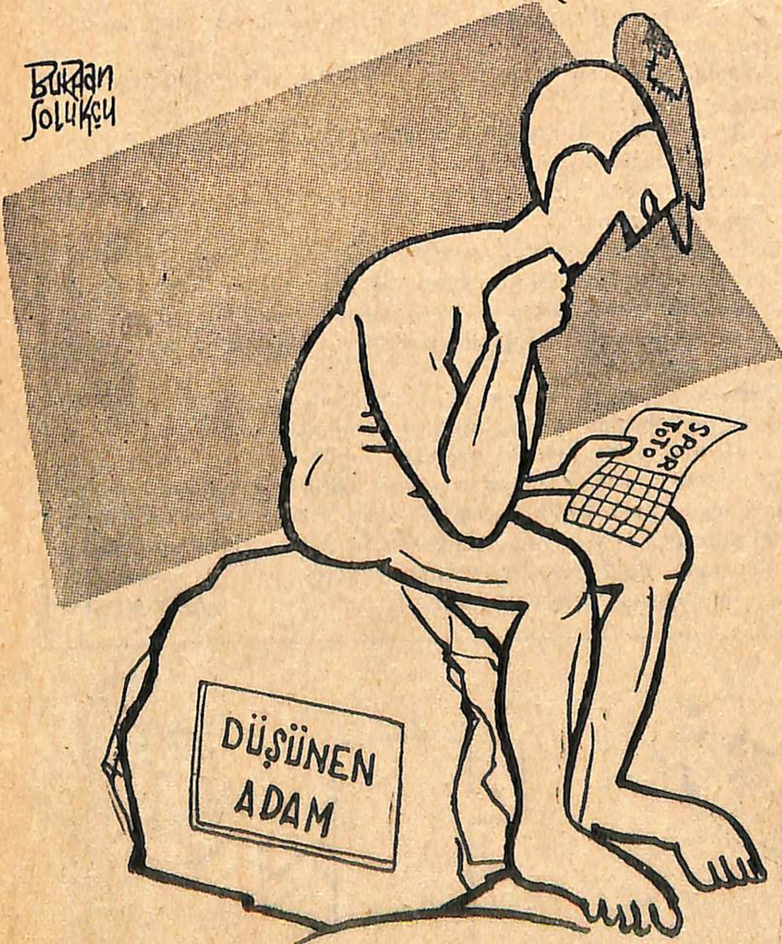
YAZISIZ!

Radyolar gittikçe küçülüyor. (Gazeteler)

YAZISIZ!

YAZISIZ!

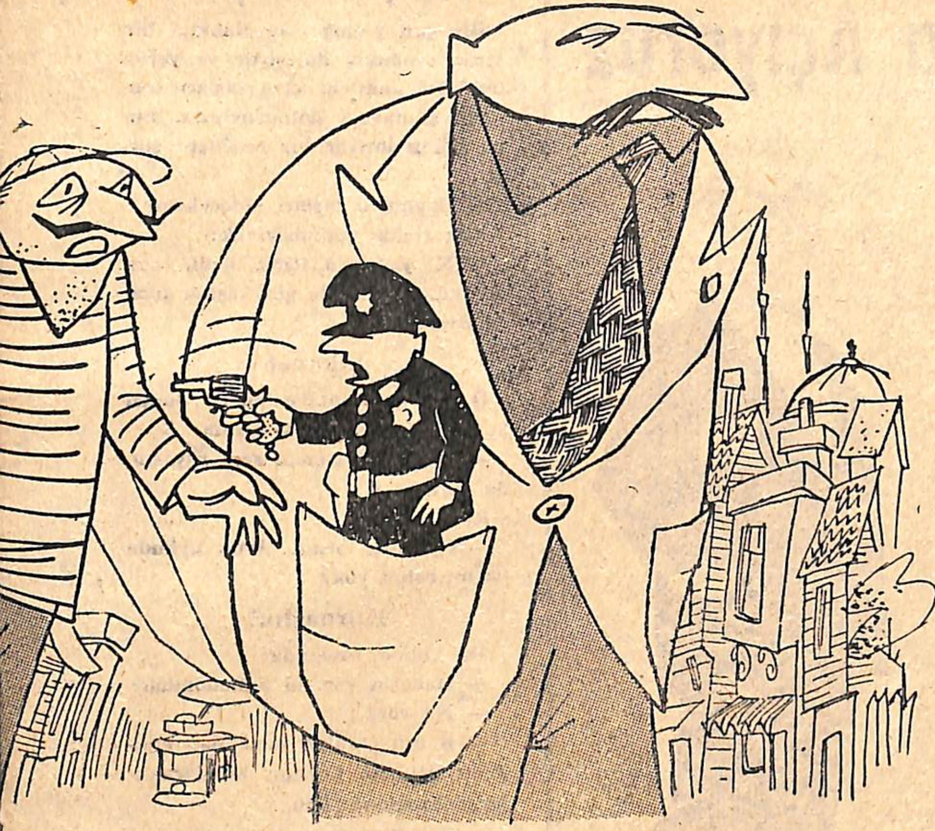

Dün

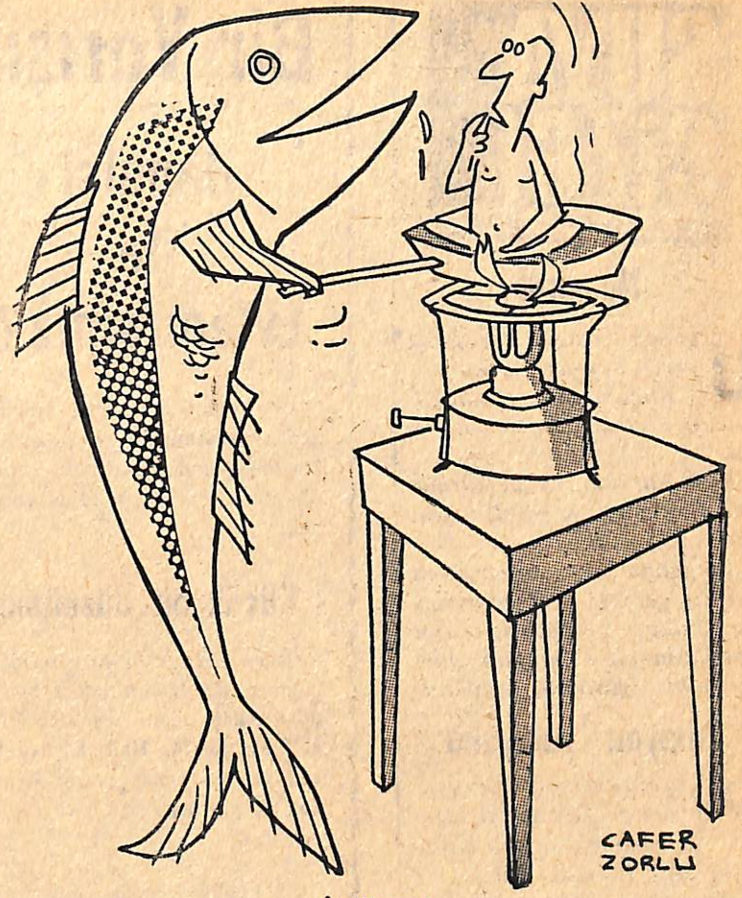
Bugün

Erken bunama!

Şehirde yankesiciler çoğaldı. (Gazeteler)

— Eller yukarı!...

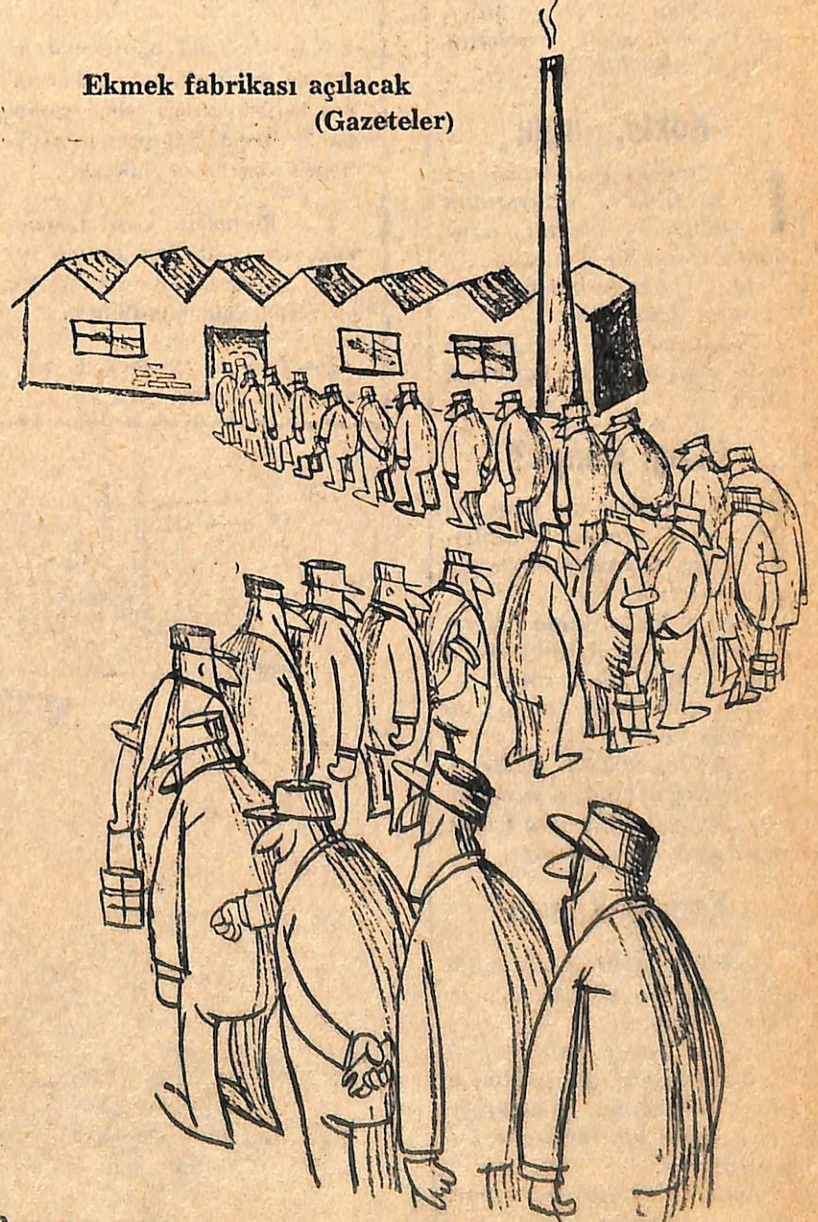

İntikam!

...lık!

Ekmek fabrikası açılacak
(Gazeteler)

Ekmek kapısı!

— İçerde affedildik ama, dışarda kimse bizi affedip iş vermiyor!..

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Numaral

Üçüncü parti, dördüncü parti, beşinci parti.

Bugünlerde okuduğumuz ve dinlediğimiz lâflar, hep bu.

Yeni kurulan, ya da kurulacak olan partileri isimlemiyor, numaralıyorlar.

Ve galiba farkında olmadan da bir gerçeği dile getiriyorlar. Yılların tecrübesi, bütün partilerin birer numara olduğunu bize gösterdi, değil mi?

Yalayan yalayana

Pangaltıda bu sezon faaliyete geçen Altı tiyatrosu, yeni bir oyuna başlamış: «Bir Parmak Bal».

Ballı parmakların kimlere ait olduğunu elbette anladınız: Parti liderlerine.

Seçimler yaklaşıyor; gönlünde aslan yatıran yiğitler, bu parmaklardan nasiblerini almaya başladılar bile.

Nokta, virgül

İstanbul'un eski valisi sayın Gökay, «Hayatımın noktalı virgülünü koydum.» diyor bir demecinde.

Hayır, noktalarından birini koydum demeliydi.

Zira üstad ayni fasla devam değil, yeni bir fasla başlamak üzere.

Hangi Dünya?

Falih Rıfkı Atay, Yeni Basın Kanununu kötülerken: «Dünyada böyle şey yoktur» diyor.

İlhan Selçuk Akşam gazetesinde cevap verdi: Amerikada daha zorlusu bile varmış!..

Ama Atay üstat bunun da cevabını verir:

— Benim, dünya dediğim, hepimizin üstünde yaşadığımız dünya değil, benim içinde yaşadığım «Dünya» dır!

Komşu Komşu

Belediye, şehri âdeta istilâ eden başı boş köpeklerden şikâyet ediyor.

Bugüne kadar bir formül düşünüldü mü, düşünülmedi mi bilmiyorum. Belediyeye biz âcizane bir tavsiyede bulunalım.

Bunları da toplayıp Hayırsız adaya kapasınlar.

Bir Yarışma Açıyoruz

Hangisi ile Evlenirsiniz?

Yarışmamızın birinci resmini geçen sayımızda neşretmiştik. Bu hafta kadın okuyucularımıza bir damat adayı takdim ediyoruz.

Küçük bir düzeltme

Geçen sayımızda yarışma şartlarımızı anlatırken dört kadın, dört erkek resmi neşredeceğimizi bildirmiştik. Halbuki beş kadın ve beş erkek resmi basılacak ve yarışmamız on sayı sürecektir.

Bu küçük yanlışlık, müsabakamızın bitiş tarihinde de bir değişiklik yapıyor: Yarışma 30 Mart 1961 perşembe sayımızda bitecektir.

1 — Uzaktaki okuyucularımızın da müsabakamıza rahat rahat katılabilmeleri için, cevaplar 20 Nisan 1961 perşembe gününe kadar kabul edilecektir.

2 — Resimlerin neşri tamamlandıktan sonra beş resmin beraber gönderilmesi ve hangisine oy verildiğinin bildirilmesi.

3 — İsim ve adresin açık yazılması rica olunur.

Bay Âsım Düşüngil

38 yaşında. Bir lisede felsefe öğretmeni. Orta yaşlı bir annesi var. Kitap okumayı, satranç oynamayı sever. Kafasının büyük fikirlere gebe olduğu inancındadır. Şimdiye kadar, yalnız hayalinde âşık olmuştur. Annesi, ne her kaynanadan daha iyi, ne de daha fenadır. Kadıköyünde, baba yadigârı, beş odalı bir evleri vardır.

Geçim dünyası

Bir gün jeolog Bay Hakkı, bir kireç ocağında dolaşıyor ve yerde bulduğu muhtelif cins taşları toplayıp çantasına dolduruyordu. Bunu gören ihtiyar bir rençber sordu:

— Bayım, o taşları nideceksin?

Bak Hakkı gülümsiyerek:

— Ne yaparsın, baba! dedi, ben de ekmeğimi senin gibi taştan çıkarıyorum!.

Şikâyet

O gün annesinin evinden dönen kadın, lâf arasında kocasına:

— Dün gece annem seni rüyasında görmüş..

Koca irkildi:

— Eyvahlar olsun.. Artık uykuda da mı rahat yok?

Kurnazlık!

İki Yahudi arasında:

— Haberin var mi Salamondan?

— Ne var?

— Butun paralari bankadan karisinin üstunde koymuş ki alacaklilar dokanmasin için...

— Salamon zaten kurnazdir...

— İyi ama karisi alacakliardan biri ilan kaçmiş... Buna ne dersin?..

Çare yok!

Bayan M., eski okul arkadaşına telefon etti.

— Yarın bize gel, Leylâ da gelecek.

— Gelemem Leylâ il edargınız.

— Neden?

— Aleyhinde bulundum..

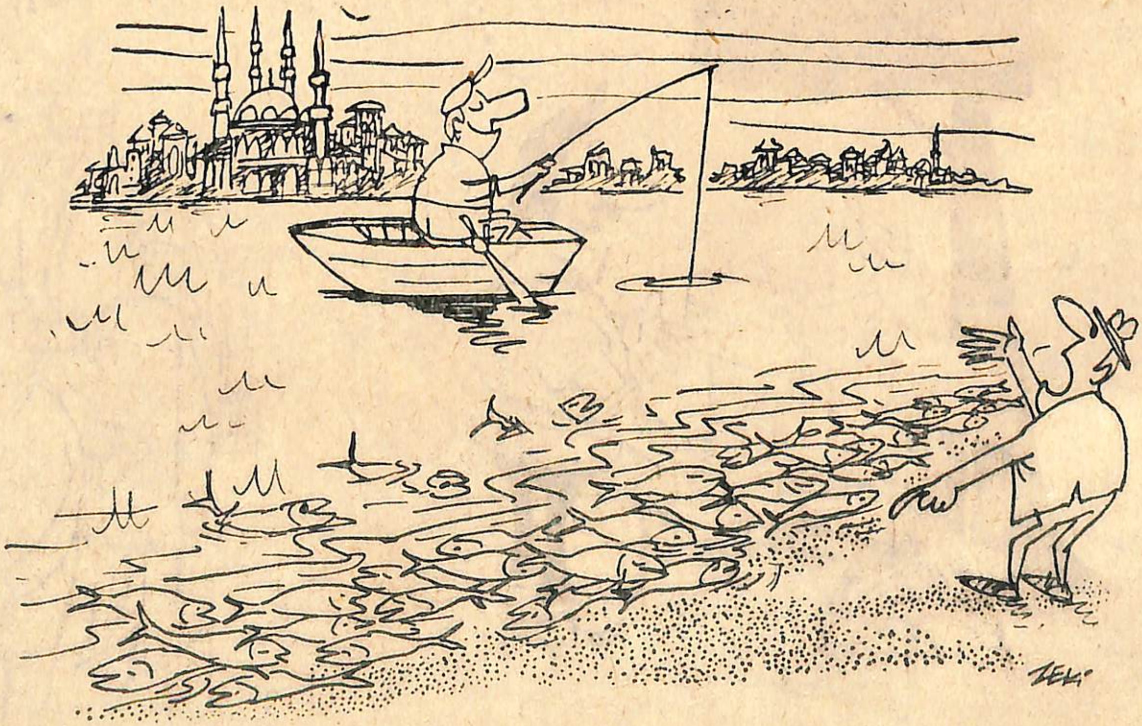
— Zararı yok, ben aranızı bulurum. Ne dedindi?

— Her gün başka başka erkeklerle düşüp kalkıyor, dedim...

— Ehemmiyetsiz şey.. Barışırsınız!.

— Çirkin, dedim.

— Ha.. Bak, o zaman karışmam, ona çare yok!

— Hey ahbap! Balıklar karaya vuruyor...
— Allah büyüktür, kısmetse bizim oltaya da vuran olur!

Şikâyet!

Saat on bire yaklaşıyordu, karakolun içinde çınçın bir kadın sesi öttü. Komiser aldırmadı. Dışardan bir polisin sesi duyuluyordu.

— Bayan ne istiyorsun?.. Buraya gel!...

Kadın çığlığı daha sert, daha tiz çınladı:

— Bırakınız, komser beyi göreceğim!..

Komser hergünkü gürültülerden biridir zannı ile önem vermedi... Fakat dışarıdaki gürültü büyüdü, kadın: «Aman Allah!» diye haykırınca komser bey başını kapıdan uzattı:

— Ne var?.. Ne oluyor?..

Polis vaziyetini düzeltti:

— Efendim bu kadın...

Diye başlıyacağı sözü kadın ağzına tıkadı:

— Hay merakım kalktı!... Şikâyetçiyim ayol... Şikâyetçiyim!..

Komser karşısındaki kadını süzdü. Kısa bir boy, çarpık tombul bacaklar, hafif çiçek bozuğu bir yüz... Saçlar perişan, göğüs açık... İskarpinlerin topukları kırık, kırk beş yaşında bir acuze...

— Anlat bakalım!...

— Şikâyetçiyim...

— Bunu anladık... Şikâyetini söyle...

— Paylama komserciğim... Zaten yüreğim ağzımda... Hergün gazetelerde türlü türlü cinayetleri, kaçırılan masum kadınların hikâyelerini okuya okuya içime bir korku girmişti. Bir de siz... (Göğsünü kapamak bahanesile biraz daha açar)...

— Boş lâf etme...

— Anlatıyorum komserciğim... Olan bu gece oldu... Bir hastam vardı.. Geç vakit istimlâk yerlerinden geçmek mecburiyetinde kaldım.. Doğrusu ya, birdenbire okuduklarım hatırıma geldi... Serde gençlik var komser bey.

— (Gülerek) yoksa tecavüz mü ettiler?.

— Hele sabırlı olun canım... Tam tenha yola saptım, arkamdan hafif bir ayak sesi pıtırdadı...

— Adımlarını sıklaştır...

— Bilâkis... Yavaşladım. Bakalım ne olacak diye...

(Komiser koltuğuna oturur, kadın biraz daha açılır).

— Adamın nefesini ense kökümde hissetmeğe başlayınca kalbim zonk zonk atmağa başladı. Şimdi diyordum kuvvetli iki kol belimden yakalıyacak, şimdi diyordum genç bir külhanbeyinin hücumuna uğrayacağım... Herif artık bana sürtünüyordu.

— (Komser merakla) E... Daha sonra?..

— Birdenbire dediğim oldu, iki kol beni kıskaç gibi yakaladı... Artık heyecandan bayılmak raddesine gelmiştim... Gözlerim kararmıştı... Kollarımla sıkı sıkı bana hücum edene sarılmıştım!

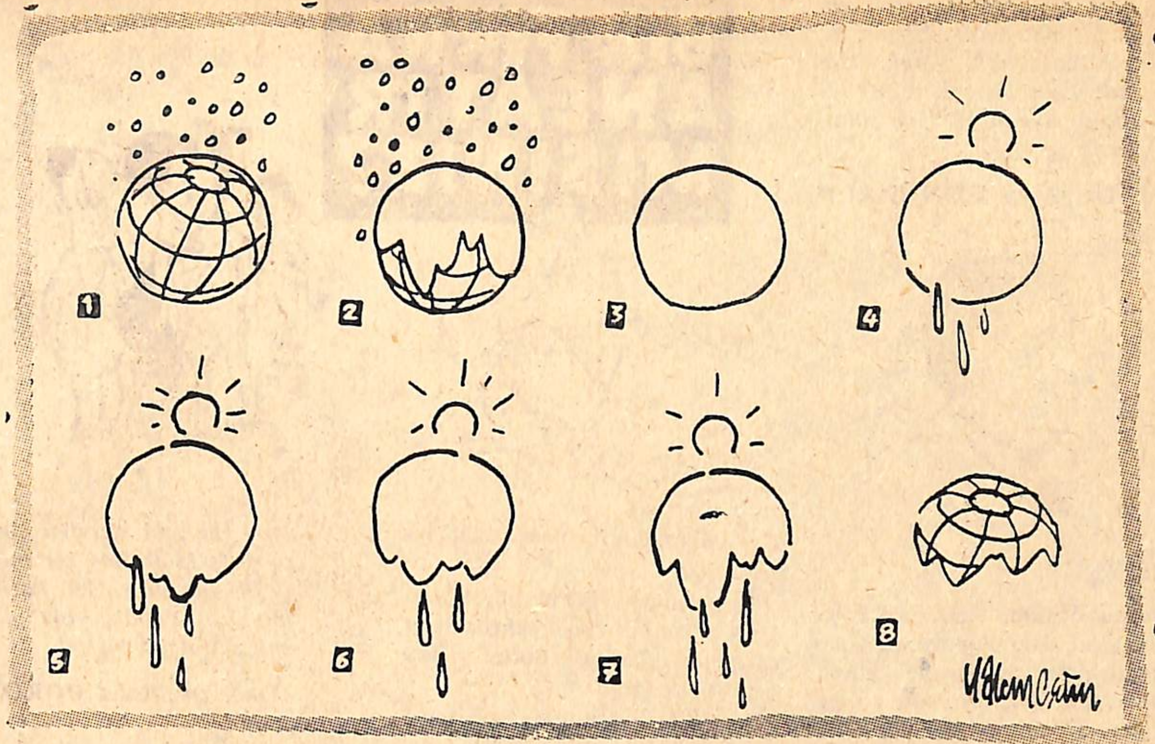
— Ya!...

— Adam: dur, bir kibrit yakayım da oturacağımız yeri göreyim, dedi... Kibriti yaktı ve yüzüme baktı.

— Sonra?...

— Sonrasını sorma komserciğim, sorma! Alçak, namus düşmanı yüzümü görünce: Hay Allah belânı versin, mendebur karı! deyip tabana kuvvet kaçmaz mı?.. Şikâyetçiyim komserciğim! Gece yarısı bana tecavüz edecekken kaçan o alçaktan şikâyetçiyim!

Fakabasmaz

YAZISIZ

NE İMİŞ GÖR!

Bir bak şu geçen âfete, montaj ne imiş, gör!
Kaptır dil-i ceryânına voltaj ne imiş, gör!

Her sayfası günlük basının taze haberler,
Baldırla, göğüslerle mizanpaj ne imiş, gör!

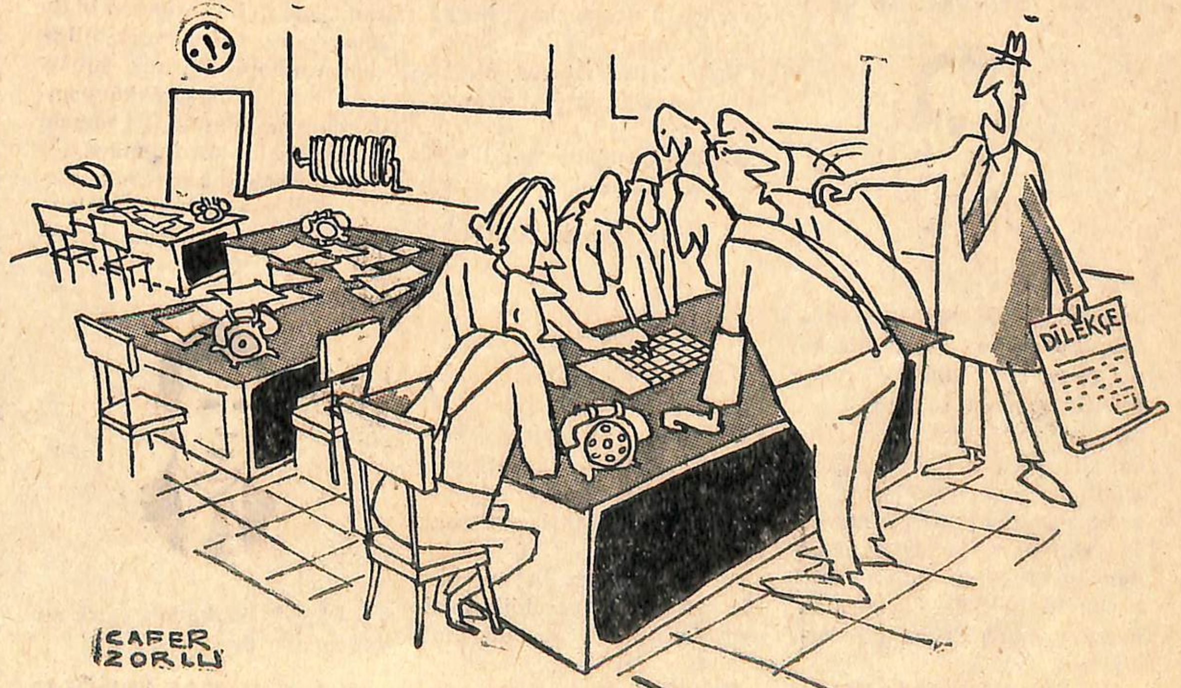
Millet geçim uğrunda dokuzlar doğururken
Evlerde, dolaplardaki kürtaj ne imiş, gör!

Bin renge girer devre uyup her politik yüz,
Devran denilen aynada makyaj ne imiş, gör!

Kârdır zararın her neresinden dönülürse,
Ey Çelme şu dünyada avantaj ne imiş, gör!

ÇELME

Memurlar Spor-totoya çok ilgi gösteriyorlar. (Gazeteler)

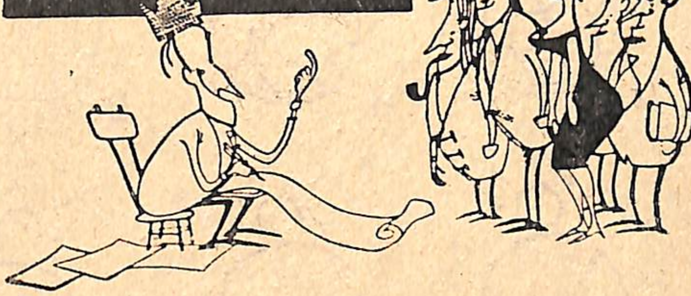

Vatandaş — Yahu ne olur, şu bizim totoya da bakıverin!

— Anlatacak fıkra çook... Çok ama, uygun şekilde anlatmak gerek. Uygun birini anlatmak gerek. Hâsılı hem bize, hem Akbaba'ya uygun bir şey anlatmak gerek...

Prof. Dr. Ziya KONURALP

Entari!...

Meşhur Sultan Aziz, Âli Paşa ile birlikte, III. Napolyonu ziyarete gitmişler. Görüşme günü, Sultan Aziz, Napolyon'un ayağına gitse olmaz. Napolyon gelse olmaz. Nihayet mâbeynciler bir çare bulmuşlar. Napolyon, Sultan Aziz'in bulunduğu sarayın kapısına kadar gelecek, Sultan Aziz de merdivenlerden inip, kapıda Napolyonu karşılıyacak. Durum her iki hükümdara da mâbeyncileri tarafından izah edilmiş.

Kararlaştırılan günün sabahında, Âli Paşa buluşma saatine yakın, Sultan Aziz'in bulunduğu salona girmiş. Bakmış hükümdar minderine kurulmuş, üstünde entarisi, çubuğunu tüttürüyor.

— Aman, hükümdarım demiş, Napolyon nerdeyse gelecek, siz hazırlanmamışsınız...

Sultan Aziz cevap vermiş:

— Meraklanma paşa, daha hazırlanırız.

Napolyon'un gelmesine 15 dakika kalan, Âli Paşa tekrar huzura girmiş. Bakmış Sultan Aziz gene oralı değil.

— Aman efendimiz, yetişemiyeceksiniz. Ayıp olacak.

Sultan Aziz, gene umursamamış. Çubuğunu tüttürmeye devam etmiş.

Vakit gelmiş, Napolyonun arabası köşeden görünmüş. Telâşla salona giren Âli Paşa, hükümdarı gene pervasız çubuğunu içer görünce endişe ve şaşkınlıktan:

— Ah! Sultanım, Napolyon geldi, deyip, düşmüş.

Sultan Aziz gayet rahat ayağa kalkmış. Entarisini sıyırmış. Altında merasim kıyafeti hazır.

Baygınlıklar geçiren Âli Paşayı sarsmış:

— Kalk bre Âli, ne telâş edersin, demiş. Bir muziplik yapalım dedik!...

— İki saat dersten sonra saat 13 te boş bir miğdeyle neş'eli şeyler hatırlamak... Yoook, yok, olacak şey değil bu!

Doç. Dr. Reha POROY

Ne yapsın?

Yeni asistan olduğum günlerin birindeydi. İmtihanda, talebelerin başında bulunuyor, kopya yapmaması için kontrol ediyordum. Bir ara arka sıralarda oturan yaşlıca ve yakışıklı bir talebenin, önündekinin kâğıdına baktığını gördüm. Yanına gittim:

— Utanmıyor musunuz? dedim. Diğer talebelere nisbetle yaşlısınız da!...

Dünya umurunda değilmiş gibi başını kaldırdı:

— Vallaha efendim, dedi, kızın babası: «Fakülte bitmeyince vermem» diyor da, başka bir şey demiyor. Utanması falan kalmadı bu işin. İmtihanı verip kızı alacağım. Başka şey düşündüğüm yok!

Not : Sonra öğrendim imtihanı vermiş, kızı almış...

*

— Devri sâbıka dair bir fıkra anlatmak istiyorum. Malûm henüz hesabımızı tamamlamadık. D. P. nin iktidarda bulunduğu yıllarda bir il valisi Meclis'e iki mebus tanıdığını ziyarete gider. Gazinoda oturup konuşurlarken fıkralar anlatmaya başlarlar. Mebusların gayet açık saçık ve saçma sapan fıkralar anlatmasından sıkılan vali, sıra kendisine gelince her şeyi göze alıp aşağıdaki fıkrayı anlatır. Sâbıklar pek hoşlanır, kahkahalarla gülerler. Ne mutlu ki bu cahil ve kör kahkahalar 27 Mayısta süngüyü görüp dondu...

Asistan Ersin ÇOMOĞLU

İhtiyaç!

Bir adam, baş ağrılarından şikâyetle bir doktora müracaat eder. Doktor, uzun muayeneler sonunda beyinde bir ameliyata lüzûm olduğunu, adamın beynini aldıktan sonra gerekli ameliyeyi yapıp tekrar takacağını bildirir. Fıkra bu ya, beyni çıkardıktan sonra da iki üç gün gezip gelmesini, tedavi edilmiş beyni o zaman takacağını söyler.

Aradan günler, aylar geçer hasta dönmez. Doktor müthiş meraktadır. Her tanıdığına sorar, haber alamaz. Derken bir gün Ankara'da Kızılay meydanında adamı görür. Koşup yanına gider:

— Aman dostum, nerelerdesin. Meraktan çatlıyacağım. Sen beyinsiz ne yaparsın?

Hasta salak salak güler:

— Merak etme doktorcuğum! Ben şimdi D.P. ye mebus oldum. Beyne hiç ihtiyacım yok!...

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Aptal!...

Victor Hugo bir gün yemeğe davet edilir. Aradan hayli

zaman geçtiği halde yemeğe oturulmadığını gören başka bir misafir ev sahibine giderek gecikmenin sebebini sorar. Ev sahibi, davetli misafirlerden birinin gelmediğini, şimdi 13 kişi olduklarını ve gelen misafirlerden birinin de 13 rakamının uğursuzluğundan korktuğunu, bunun için başka birini daha çağırmak üzere uşağını dışarı gönderdiğini söyler.

Ev sahibinden öğrendiklerini Victor Hugo'ya anlatmaya koşan misafir:

— Aptalın biri 13 kişi olunca sofraya oturmaktan korkuyormuş, der.

Victor Hugo büyük bir sükûnet ve ciddiyetle cevap verir:

— Bahsettiğiniz aptal bendenizim efendim!

Hasan DOMAÇ

*

İyi ki...

İngiliz müstemlekelerinden birinde, iki İngiliz subayı bir yerli evinin kapısını çalarlar. Kapıyı şişmanca bir kadın açarak ne istediklerini sorar.

Subaylardan biri matrasını uzatarak:

— Affedersiniz bayan, bize bir miktar süt verebilir misiniz? Hasta bir arkadaşımız var da... der.

Kadın:

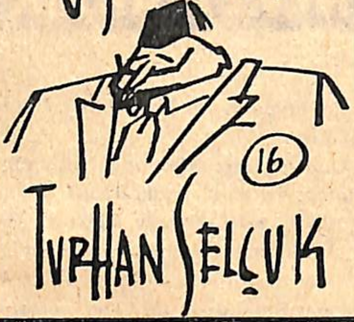
— Memnuniyetle vermek isterdim ama, çok geç kaldınız, zira evdeki sütün hepsini sattım. Ama âcil bir durum olduğuna göre size kendi sütümden vereyim, diyerek subayların şaşkın bakışları karşısında matrayı alarak iri memesinden başlar süt sağmaya...

Bu manzara karşısında gözleri faltaşı gibi açılan subaylardan biri arkadaşına yavaşça:

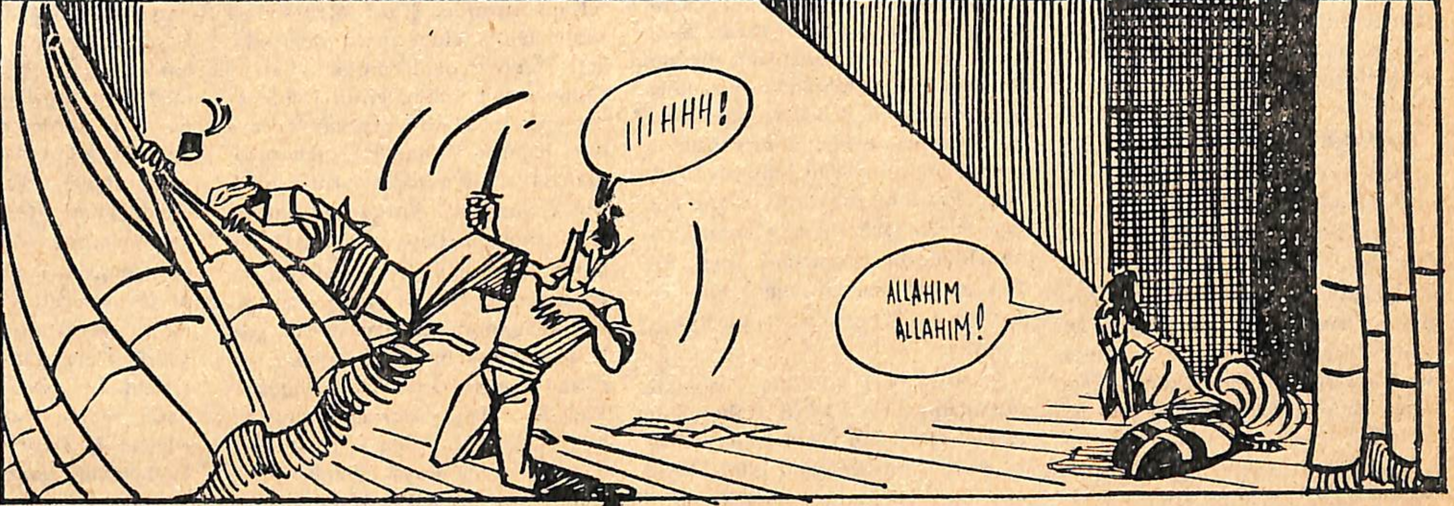
— İyi ki kadından sıcak su istemedik, der.

Rahmi Ç. KASAPOĞLU

KOMİSER OSMAN
16
TURHAN SELÇUK

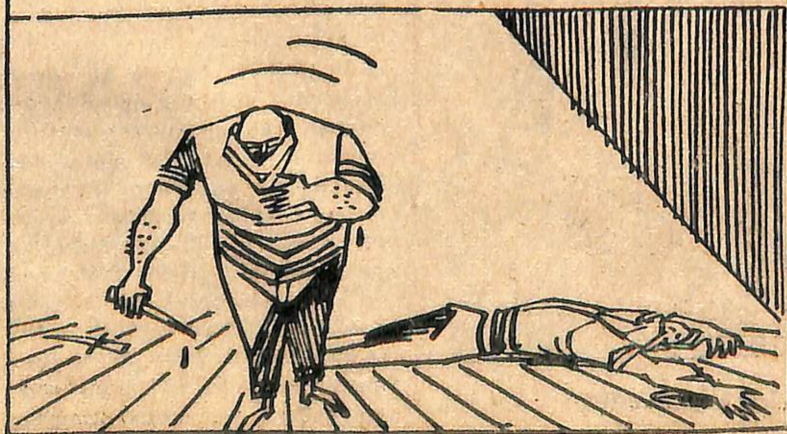

TİLKİ MUSTAFANIN USTA BİR BIÇAK DARBESİ İLE YARALANAN VE ANCAK PERDEYE TUTUNARAK DÜŞMEKTEN KURTULAN OSMANIN HALİNİ GÖREN BENLİ HAYGANUŞ, BİR ÇIĞLIK ATARAK FECİ MANZARAYI GÖRMEMEK İÇİN ELLERİYLE YÜZÜNÜ KAPATIR...
MEGA AŞFAS... SEN KURTARASIN BİZİ.

KENDİNDEN GEÇEN FETTULLAH ELİNİ BIÇAĞINA ATAR...
AMAN, DAVRAN KOMSERİM!..

MADARA OLMASINA RAMAK KALDIĞINI GÖREN OSMAN BÜTÜN KUVVETİNİ TOPLAYARAK PERDEYE YAPIŞIR VE YAYLANARAK TİLKİ MUSTAFANIN SURATINA HATIRI SAYILIR BİR TEKME SAVURUR..
IIIHHH!
ALLAHIM ALLAHIM!

KELİMEİ ŞAHADET GETİR TİLKİ MUSTAFA!

YEDİĞİ TEKME YÜZÜNDEN SERSEMLEMİŞ OLAN MUSTAFAYI MADARA ETMEK KOMİSER OSMAN İÇİN GÜÇ OLMAZ...
BU DARBE BOŞA GİTMEZ MUSTAFA.
ALLAH SENİ YENİBAHÇELİNİN ŞERRİNDEN KORUSUN!..

CİBALİKAPILI OSMAN İŞİ TATLIYA BAĞLAMAK İSTER VE SEYİRCİLERE DÖNEREK İĞİLİR, SELÂM VERİR. SALON ALKIŞTAN İNLEMEKTEDİR...

FAKAT HALKIN SEVİNCİ VE TEZAHÜRATI YARIDA KALIR. BİR MÜDDETTİR SEYİRCİ DURUMUNDA OLAN İKİ ZAPTİYE SAHNEYE DOĞRU İLERLERLER.
ZAPTİYELER!.. TADI KAÇTI BU NUMARANIN.
BU DA TEMSİLE DAHİL Mİ YOKSA?!
DAĞILIN, AÇILIN, YOL VERİN!
DEVAMI VAR

Kürd Mahmud

Roman YAZAN NİMET ARZIK

— 4 —

Bu kadarı da ona kâfi gelmişti. Kürd Mahmud'la arkadaşlığı devam ettirmeğe karar verdi ve kendisine bunu söyledi. Fakat o ne yaptıysa yaptı, allem etti, kallem etti ve Papatya'yı kandırdı... Papatya nüfuz edemedi hâdiselere, ondan kandı. İnsanların arasındaki münasebetlerin bu kadar pespaye münasebetler olduğunu bilmesine imkân yoktu. Çok zarif, çok, kişizâde bir çevrede binbir ihtimamla yetiştirilmişti Papatyacık...

ROMANCININ NOTU :

[Sen Kürd Mahmud'u hiçbir zaman anlamadın Papatya... O tam bir Şarklıydı. Gördüğünden hem daha basit, hem daha karışık. Evdeki kadın, ne kadar dişi zebâniyi andırsa onun için, baş tacıydı. Dışardaki kadınlarla eğer âşık olursa bir müddet yaşamak isterdi. Eğer sadece hoşlanıyorsa birkaç gün geçirmek isterdi, hiç hoşlanmasa bile bir kerecik yatıp kalkmak isterdi kadın diye, evdeki «baş tacına» dokunmamak şartıyla!...

Korkunç derecede zekiydi. Bu korkunç zekâ ondan daha korkunç bir cehaletin elindeydi. Bu kadar zeki bir insan bu kadar basit bir çevrede gelişirse, kötü olmamasının imkânı yoktur Papatya... O kadar kötü bir çevreydi ki bu, Kürd Mahmud'ur iyiliklerin en katıksızına bile inanmaz yapmıştı.

Üstünlüğünü acı acı hissediyordu Kürd Mahmud, eksiklerini de acı acı hissediyordu, ve o eksiklikleri giderme zamanının çoktaan geçmiş olduğunu biliyordu artık.

Eli açıktı. Çaktırmadan nabza göre şerbet verirdi. Sen onu asîl, zarif, cesur görmek istedin o da senin yanındayken asîl, zarif, cesur oldu...

Duyguluydu. Bir yaprağın kımıldanmasından, bir suyun şırıltısından safalanırdı. Merhametliydi de... Yalnız, kendiliğinde üstünlükler duya duya, meslek icabı, mahkeme koridorlarında, buruşuk cübbeyle budala dâvalar peşinde koşmaktan yılmıştı. Şahane tembeldi de... Kaderin çemberini kırıp politikaya atılmak istedi.Önüne sed çektiler. Onu affet Papatya!...]

★

Kürd Mahmud'un perişan bir iş hanında perişan bir odası vardı, perişan ve iddialı. Pratik krome bir büro kullanacağına, hantal, tahtadan, en aşağı üç ton ağırlığında bir büro kullanmağa mecburdu göz boyamak için. Tozlu okunmamış hukuk kitaplariyle tıklım tıklım dolu bir kütüphaneyi müşterinin önüne sermeğe mecburdu... Bu kadar değişik bu kadar zavallı «mecburiyetlere» sarmalanmış insan görmemişti Papatya ömründe... Yerde mavi göbekli, kırmızı, yenik bir halı vardı. Eve yeni halı alındığından hanım ıskartaya çıkarmıştı bu halıyı. Oturana yapış yapış yapışan ağaç kabuğu renginde, iki deri koltuk birbirine şaşı şaşı bakıyordu... Duvarda altın çerçeveli, toy bir resmin süslediği bir diploma vardı. Sahiciydi, sahte hissi veriyordu. Bir gün Papatya Kürd Mahmud'u burada ziyarete gelmişti. Kürd Mahmud evine telefonla, hizmetçi arıyordu. Utanmadan, ihtiyarını, dişsizini, körünü topalını istiyordu, hanımın her an kabarmağa yüz tutan kıskançlıklarını yatıştırmak için. Bütün bunlar ona tabiînin tabiisi geliyordu ve Papatya'ya da acaibin acaibi!

Papatya deri koltukta ıvranıyor, kurtulamıyordu Kürd Mahmud'un adaleli kollarının çemberinden... Bir an geldi kıpırdanamadı bile... Kürd Mahmud bürosunun kapısını kilitlemiş ve... icraata geçmişti... İcraatinin muvaffakiyetle neticelenmesinden sonra doymuş, dünyayla barışık, müsamahalı müsamahalı gerinmişti... Papatyanın içi perişandı. Bunca gururdan sonra, «tozlu bürolarda... tozlu bürolarda!...» Kürd Mahmud'a da bir şey söyliyemiyordu. İsyanını haykırsa, o peltek şivesiyle:

— «Hayatım diyecekti, sizde çok garip bir sabavet var!..»

«Sabavet» kelimesini ondan öğrenmişti Papatya...

Kapı vuruldu. Kürd Mahmud o sahte molla ciddiyetiyle doğruldu, açtı: İçeriye onun mutat baldırı çıplaklarından ikisi girdi. Daha girer girmez o «çay çay çay 4 çay» diye bağırdı. Adamlarla taka tuka, tuka taka bir müddet hırıltılı hırıltılı konuştular. Kavga mı ediyorlardı, muhabbetleşiyorlar mıydı Papatya anlıyamadı. Hançerelerini yeter derecede yırttıklarına kanaat getirdikten sonra sustular ve yan gözle Papatya'ya baktılar. Papatya perişandı. Pencereye yarı dönüktü. Yanaklarından yaşlar akıyordu. Nihayet adamlar pata küte çıktılar. Papatya sessiz sessiz ağlamakta devam ediyordu. Kürd Mahmud da şaşırmıştı.

— «Hayatım, dedi muhabbetle, üzülme. Onlar girdiği vakit her şey olalı biteli yarım saat olmuştu...»

Papatya'nın şaşkınlıktan ağlaması durdu.

Gün geçtikçe Mahmud ihtimamlı olmağı öğrendi, muhabbetli olmağı öğrendi, zarif olmağı öğrendi. Yeni yeni İngiliz kumaşlardan elbiseler yaptırıyordu... «Elbise... 1500 lira ödedim» diye de övünüyordu. Terzi ağayı yolmasın da kimi yolsun?... Çiçekler gönderiyordu Papatya'ya, baklavalar, börekler getiriyordu. Papatya ömründe o kadar baklavayı böreği bir arada görmemişti. Bir kutu «eve», bir kutu Papatya'ya, kardeş payı ediyordu. Büyük bir aşk yaşadığına kani olmasına rağmen Papatya'nın evinden döndüğünde Gülizar hanımın küt küt kollarına gömülmeğe de beis görmüyordu. Papatya bunu bilemezdi. Öğrenseydi, o zaman Kürd Mahmud: «Hayatım» diyecekti, v'leri, ş'leri, j'leri katlede ede «Vallahi, billâhi bu uazife, yalnız uazife... Şeref ve haysiyetim üzerine yemin ederim ki uazifemi yaparken içim burkuluyor, amma evlilik bu!...»

KİMSENİN BİLMEDİĞİ...

Kimsenin bilmediği çoktu. En mühimi bu bilinmiyenlerin Papatyanın kuzini Güldalı'nın hazin hikâyesiydi. Bu ailenin kadınların kaderi gariptir zaten. Avrupalarda tahsil terbiye görürler, hazırlanırlar, aile onları özene bezene parlatır, cilâlar ve... En olmıyacak kişilere tutulurlar!

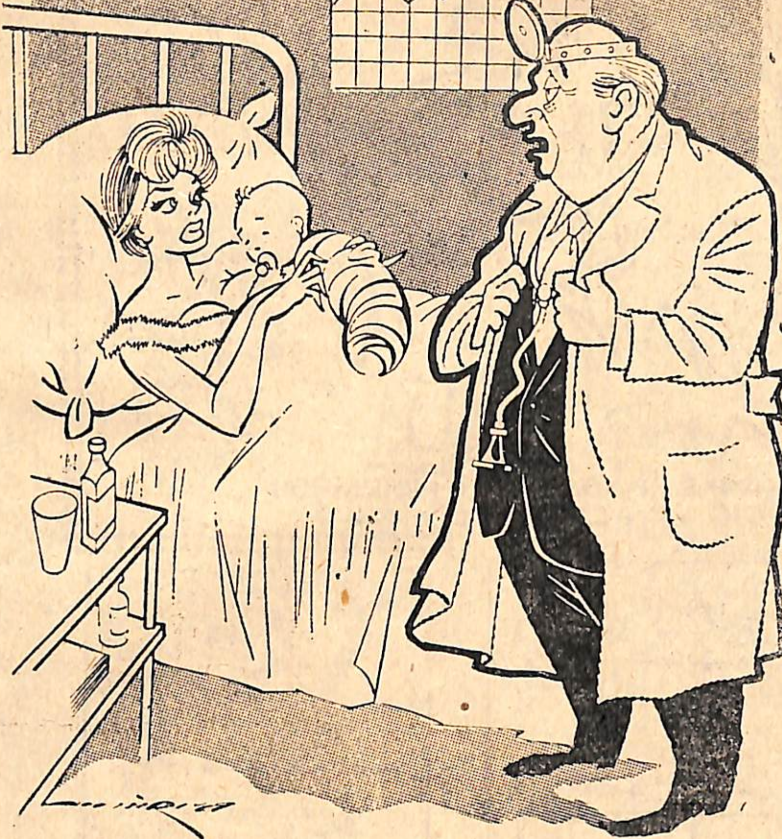
Papatya'nın kuzini Güldalı da Papatya gibi sarışındı. Zekiydi. Daha tatlıydı. Daha yumuşaktı. Papatya doğuştan isyankârdı. Şahsiyet sahibiydi Güldalı. Tatlın bir şahsiyeti vardı. Kuzininin her dediğini yapar, havada birikmiş elektriği dağıtırdı. Paris'ten uçup İstanbul'a ayak basar basmaz sevdalandı. Kime?... Kürd Mahmud'un yeğeni Ali'ye... Mahmud o zaman ortalarda yoktu... Sadece Ali ondan velveleli bir saygıyla «amucam» diye bahsederdi. Ay ne tuhaftır bazı kimseler: İçten kötülük, riya, yalan, desise, dıştan muazzam bir şekil saygısı bazı müesseselere karşı, bu arada aile müessesesine!...

«Amucasının» önünde Ali sustalı maymun gibiydi. Cıgara içmez, konuşmaz, içki yudumlamaz, gözlerini yerden ayırmazdı. Bir gün Güldalı'na meşhur amcasının kendisine bir cıgara paketi sunduğunu ve «artık önümde içebilirsin» dediğini gururla anlatmıştı. Halbuki Mahmudla aralarında ancak bir kaç yaş fark vardı... Papatya günlerce Aliyle alay etmişti. Zaten Ali onu sevmezdi. Bu kadar açık saçık gezen bir kadının «namuslu» olamıyaca-

Kış başladı... (Gazeteler)

— Bak bu evde daha kış başlamamış!

— Bu sefer hesabı kime göndereyim?...

ğına kanaati vardı. Güldalı'yla bir kaç kere bu hususta hafiften tartışmışlardı. Ama bir gün Ali, Papatya'nın yanında parlamıştı:

— «Bizim âaile terbiyemiz bu şekilde hareket etmemizi icabettirir Papatya hanım!»

Papatya Ali'ye soğuk soğuk bakmış ve:

— «Aile terbiyesi başka şeylerden başlar» diye cevap vermişti.

— «Meselâ»...

— «Meselâ sevdalanmış olduğunuz kıza iki karanfil getirmekten...»

Ali'nin fiyakası bozulmuştu. O akşam Güldalı'na muazzam bir buket yolladı. Papatya'ya da bir o kadar kocaman buket...

Papatya bu çiçek taarruzu karşısında silâhları terketmedi

— «Neredeyse kapıcının karısına da yollıyacak, bir yolladı bir yolladı» demişti...

— «Papatya» diye sözünü kesmişti Güldalı biraz mahzun: «Onunla iyi geçinmeğe çalış eğer beni seviyorsan... Ben onunla... Şey... nişanlanıyorum!...»

— «Deme!...»

— «İlk söylediğim sensin ailede. Benim tarafımı tutacaksın değil mi?»

— «Tutacağım iki gözüm amma... Ömrümde ilk defa aileyle ayni fikirdeyim... Muhalefet kıyasıya olacak... Hey yarabbim nereden nereye... İstanbulda mı yaşıyacaksınız?»

— «Hayır... Şemdinlide!...»

— «Bu daha parlak. Güldalı benim hoppalığıma bakma... Ben seni çok severim... Kendimi bedbaht görürüm de seni göremem... Bizim ailenin direnmesi esaslı olacak... Ben evli olmasam da böyle bir şey yapsam neyse... Amma sen aklın, fikrin, dengenin, mazbutluğun, tatlılığın örneği sen... Of!... Dur bakalım, şu Şemdinliye bir bakalım!...»

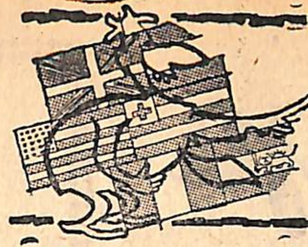
Yırtık kıvrık bir harita buldu... Şemdinli... Şemdinli...

— «Ankara'dan bir karış üç parmaaak, İstanbul'dan iki karış... Yahu harita üzerinde bile uzak... Memlekette tek evlenilecek erkekle ben evlendim, sizlere kimse kalmadı, onu biliyordum. Meğer senin kısmetine bir de Ali varmış kıyıda...

Birden şakır şakır ağlıyarak diz çöktü:

— «İki gözüm vazgeç» dedi, «vazgeç ne olur, unutursun... İlk eve geldiği günü hatırla... Amcamın karşısında bir iç güveysi ciddiyetiyle oturuyordu. Ailesinin 18 köye hâkim olduğunu söyleyinceye kadar canı çıktı. İlle bir üstünlük tutanağı arıyordu. Sofradaki halini hatırla... O yeşilimtrak elbisesini hatırla... O renk kumaşı nerede bulmuştu kuzum?... Hususî tezgâhlarda dokutsan yine böylesi çıkmaz!... «O aşiret... Aşiret» diye ağzında bulgur pilâvı varmışçasına geviş getirmesini... «Bizim aşirette bir kadın tahtı nikâhımızdaykan bizi aldatmağa kalksa, vallahi, billâhi öldürürler!..» Poh... Hepsi martaval... Emin ol bir şey yapmazlar... O silâh atmalara, takiplere bakma sen, o ahmak ürkütmek için... Hepsi demeyim ama çoğu ahlâksız... Kafalarının içi ahlâksız!... Zaten kötülük kafada başlar ve kafada biter!... Uf Güldalı, ben ömrümde bu kadar uzun nutuk atmadım... Ne olur, vazgeç!...»

(Devamı var)

İngiliz sefiri

Arthur Steiner, meşhur Şen Dul bestekârı Franz Lehar hakkındaki şu hikâyeyi anlatır: Lehar çok mağrur bir adamdı. Bir gün parasızlık sebebiyle saatini satmak zorunda kaldı. Saati gönderdiği adama sıkı sıkı şöyle tenbih etti:

— Sakın bu saati yüz şilinden ucuza satma. Parayı alınca bir zarfa koy. Ben Bristol barında olacağım yanıma gelir ve zarfı verirken «Bunu size İngiliz Sefiri yolladı ve hürmetler etti» dersin...

Böylelikle işi hallettiğini düşünen Lehar Bristol Bara gitti ve arkadaşlarıyla oturup beklemeğe başladı.

Az sonra gönderdiği adam kapıda gözüktü ve Leharın yanına gelip:

— Efendim dedi; İngiliz sefiri hürmetler etti fakat saatinize 50 şilinden fazla vermiyor!

Ya hep, ya hiç...

İsveç'in küçük dağ köyündeki kıza şehirden kısmet çıkmıştı. Talip, kızın iri yarı bir dağlı olan babasına bir reverans yapıp:

— Efendim, dedi. Hayat boyunca bana eş olmak üzere kızınızın elini bana vermenizi istiyorum!

Bu şairane ifadeye fena halde bozulan köylü duvardan tüfeğini alıp:

— Olmaz dedi ;ya hepsini alırsın yahut hiç!...

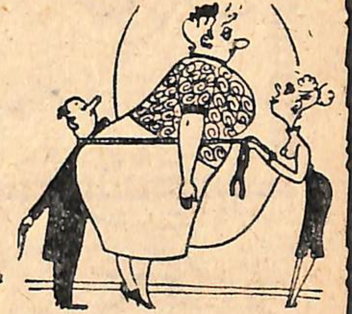
Son bombardıman

Amerikan tayyareleri Berlin'i bombalıyorlardı. Alârm düdüklerini duyan kadın kocasına seslendi:

— Hans, çabuk sığınağa kaçalım!

— Ama Elga takma dişlerimi bulamıyorum...

— Hay budala; sen galiba tayyarelerden sandiviç attıklarını sanıyorsun?

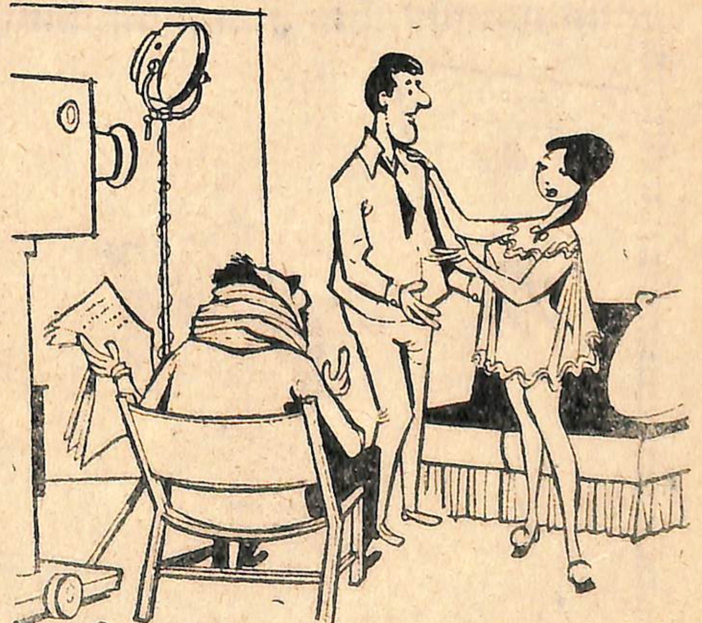
— Oo bayan Rossi, bakıyorum son gelişinizden beri bir kaç santim gelişmişsiniz!

Tavuk!

Yeni evli bir genç kadın hizmetçinin izinli olduğu gün kocasına ne becerikli ahçı olduğunu göstermek istedi.

Bir tavuk aldı, iyice temizledi, tencereye koyup fırına yerleştirdi. İki saat kadar sonra fırının kapağına vurulduğunu duyup açtı. Vuran tavuktu:

— Leydi diye bağırıyordu, ya bana tüylerimi geri verin yahut şu havagazını yakın. Bu cenabet yerde titriyorum!

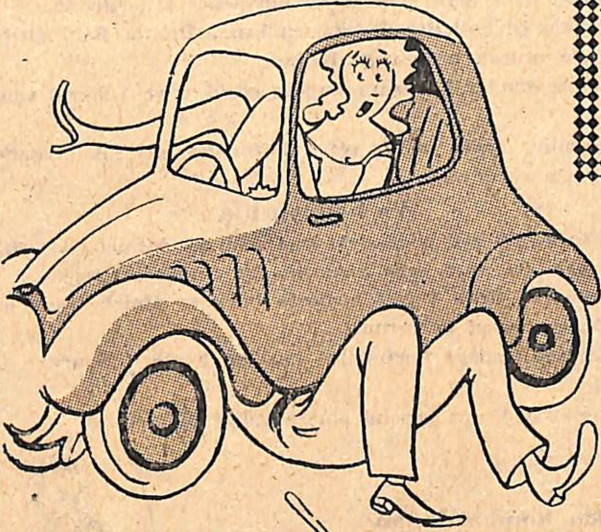
— Rolümü ezberleyemedim... Annem öyle şeyler okuma dedi!

Dünya

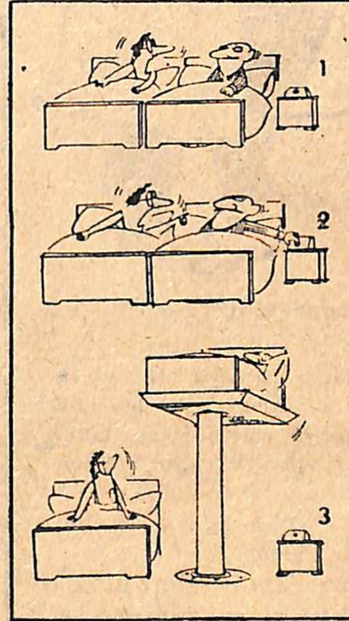
Karikatürleri

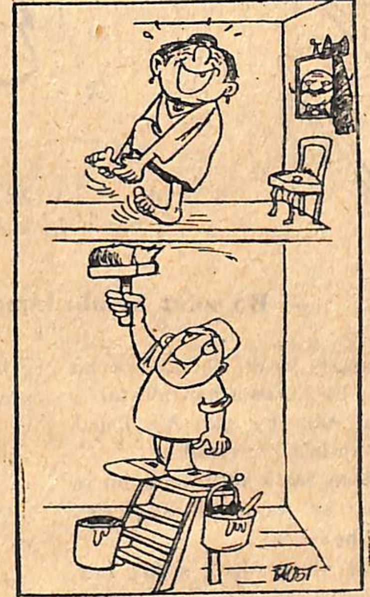
-ANNE, BABAM ETİ PİŞİRMESİN, ÇİĞ YİYECEĞİM DİYOR...

-ŞŞŞT... EL ŞAKASI İSTEMEM !

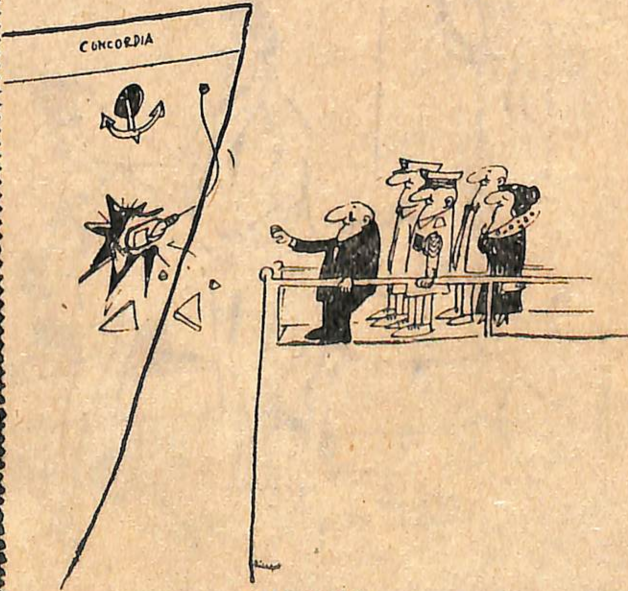
YAZISIZ

YAZISIZ

-MAALESEF BAYIM, HASTALIĞINIZIN TIP KİTAPLARINDA YERİ YOK !...

YAZISIZ

-DÜN GECEKİ OPERAYI NASIL BULDUNUZ?
-FEVKALÂDE... GAYET ZENGİN TUVALETLER, GAYET ŞIK ŞAPKALAR VARDI...

G Ö Ç

Yusuf Ziya Ortaç

Bizim hayatımızın, bizim aşkımızın, bizim sevincimizin, bizim acımızın romanı

Fiatı 5 Lira

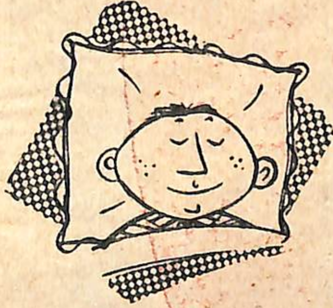
Pek Yakında Çıkıyor.

PiYALE
MAKARNASI

GÖKTEKİ YILDIZLARIN
HEPSİ PARLAK DEĞİLDİR.

Rekler. P. 6/2

MESUT AiLE!

Baba rahat uyuyor!

Anne rahat uyuyor!

Çocuk rahat uyuyor!

ÇÜNKÜ:

Hem Canları, Hem Malları,
ölüme, yangına, kazaya karşı Sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve Hizmetinizdedir!

— Her şey tamam... Şimdi iş kalbine koyacak bir bekâr bulmaya kaldı !..

— İl Travaso —